

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos

Decembrie 2002

Adventist

● O mână
întinsă

● Veți fi ca
Dumnezeu

● Prețul întâlnirii
cu El

● Înnoirea
minții noastre

C U P R I N S

EDITORIAL	
Timpul cercetării	3
REPORTAJ	
O mână întinsă	4
RAPOARTE	
Comitete anuale	7
DEVOTIIONAL	
Veți fi ca Dumnezeu	11
EXPERIENȚĂ	
Cine ar fi crezut	13
SPIRITUAL	
Prețul întâlnirii cu El	16
ÎNCHINARE	
Innoirea minții noastre	18
PAGINA PASTORULUI	
Pastor sau capelan	21
SOLA SCRIPTURA	
„Sola Scriptura” – Paris	24
DIVERSE	
Prinde-te de Altar, dar nu te atinge de Lege!	25
PAGINA COPIILOR	
Mark și fântâna cea veche	28
ULTIMA ORĂ	
Știri	29
CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI	
Timpul comitetelor	31

Anul LXXIX - decembrie 2002 - nr. 12

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

gânduri de sfârșit de an

SPRE UN NOU ÎNCEPUT DE SFÂRȘIT

În ultimele zile din an, mai mult ca oricând, gândul ni se îndreaptă spre o evaluare a nivelului atins pe plan spiritual, familial, profesional, social...

Unul dintre motivele pentru care se întâmplă acest lucru este tocmai modul în care am reacționat la trecerea precedentă dintre ani. Cu ocazia aceea, am constatat, probabil, că nu am crescut suficient, că nu ne-am atins țintele sau că am regresat. Astfel, ne-am propus pentru anul următor să ne plătim datoriile față de timp. Sau am realizat că am îndeplinit exact ce ne-am propus, ba și mai mult, astfel timpul rămânându-ne dator.

Sfârșitul de an este un moment prielnic pentru a ne retrage din această competiție cu timpul și o ocazie deosebită, în care ne putem vedea într-un mod cât mai obiectiv.

Cum putem evita subiectivitatea care ne caracterizează, mai mult sau mai puțin, pe fiecare?

Pentru început, am putea să ne întoarcem privirea de la noi spre alții. Dar cum poți să te îndepărtezi tocmai acum de obiectul studiului? Și la care „alții” să te raportezi?

Desigur, începem cu cei mai apropiați nouă. Dacă am reconstitui câteva scene de familie, care să caracterizeze trăirea împreună din acest an, la care ne-am opri? Am alerga mult prin minte până am prinde un gând bun sau unul mai puțin bun? De ce ne-am împiedica mai întâi?

Pelerinând printre amintiri, fapte, cuvinte, ne înfloreste inima în zâmbet sau tăcem peste zâmbetele pe care le-am stins? Oare prietenii știu că am fost cu Isus și anul acesta? Din care cuvinte, atitudini, imagini l-ar reconstitui chipul? Căci și prin noi străbate speranța de la El către ei. Acești purtători de El, preaplini de lumină, vor izbucni în raze spre nopțile sufletelor pustii. Și astfel se nasc alte stele ale Cuvântului.

Dacă ar fi să ne întâlnim cu propriile persoane pe stradă, în tren, la școală sau oriunde, am simți îndemnul să le conducem spre Hristos? Am cunoaște că acești trecători au aflat vestea cea bună? Dacă le-am vorbi, cu ce am începe? Ce să ne spunem despre El? Să ne pregătim de ascultare. Am începe probabil cu... cu..., am îndepărta ceva...

Isus trece din nou prin țărâna inimii, Se apleacă să scrie ceva și nu putem ridica piatra să ne lovim.

Putem implora, ca un smochin aplecat de nerodire: „Mai lasă-mă, Doamne, și anul acesta! M-am săturat să îmbii trecătorii doar cu frunze bogate”.

Dacă nu l-am fi cunoscut, am fi fost poate triști că a mai trecut ceva timp peste noi sau am fi fost „veseli” în mijlocul sărbătoririi timpului care trece, tot peste noi...

Pentru că l-am cunoscut, ne bucurăm de sosirea vremii când putem spune că ne-am mai apropiat de cer cu un an.

Mădălina Tănase, studentă la
Facultatea de Teologie-Litere, anul IV

Timpul cercetării

Acum, când asemenea nisipului în clepsidră ultimele clipe ale acestui an se scurg în veșnicie, inimile noastre, pline de recunoștință și mulțumire, se îndreaptă către Acela care, cu braț puternic, dar plin de dragoste protectoare, ne-a călăuzit de-a lungul acestui an. Prezența bunului nostru Tată ne-a însoțit în această călătorie atât în momentele de biruință și bucurie, cât și în încercările și descurajările noastre, susținându-ne și încurajându-ne permanent. Tot ce am realizat sau n-am realizat în acest an este cunoscut de Cel care este nu numai atotputernic, ci și atotștiutor și omniprezent. Poate că am ascuns multe dorințe, gânduri sau fapte față de cei care ne cunosc, dar, așa cum spune psalmistul, noi nu putem ascunde nimic față de Cel care cunoaște totul. De fapt, ceea ce contează cel mai mult nu este ce se știe sau nu se știe despre noi, ci tot ceea ce este scris și cunoscut în cărțile din ceruri.

Există multe momente în viața noastră când ne putem cerceta inimile, când putem face un bilanț al realizărilor sau al eșecurilor, dar acest sfârșit de an ne oferă o nouă ocazie de a face o evaluare a vieții noastre și, în mod special, a vieții spirituale. Este mult mai ușor să ne analizăm comportamentul și acțiunile pe care le-am realizat decât să ne analizăm motivele care stau în spatele lor, dar valoarea exclusivă a acestei cercetări este dată de măsura în care ne sporește dragostea atât față de Dumnezeu, cât și față de semenii noștri. Trebuie să învățăm să evaluăm lucrurile pe care le spunem și le facem în relația noastră cu Dumnezeu și cu semenii noștri, pentru a descoperi în ce direcție se îndreaptă viața noastră.

Dacă dorim, într-adevăr, să ne cercetăm și să ne cunoaștem adâncurile inimii și nevoile vieții noastre spirituale, Dumnezeu ne pune la dispoziție trei surse de lumină: Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt

Duhul lui Dumnezeu ne-a fost dat ca să ne mângâie inimile, dar și pentru a ne călăuzi în tot adevărul, arătându-ne acolo unde suntem greșiți. În privința aceasta, trebuie nu numai să citim Biblia, ci să și găsim acele momente și locuri liniștite în care Duhul Domnului să ne poată cerceta cel mai bine. Trebuie să recunoaștem că momentele de liniște pe cât sunt de vitale, pe atât

sunt de rare. Avem însă nevoie de ele pentru a auzi șoapta Duhului Sfânt. Cred că Duhul Sfânt este foarte priceput în arta comunicării, dar, dacă noi nu auzim ce ne spune, înseamnă că nu suntem atenți. Să lăsăm pe Duhul Domnului să ne cerceteze și să pregătim locul și momentul pentru o astfel de experiență.

Cuvântul lui Dumnezeu

Trebuie să recunoaștem cu toții că simpla cunoaștere a Scripturii nu este o cale sigură de creștere spirituală. Acumularea de cunoștințe nu schimbă neapărat viața cuiva. Uneori, deși avem studii academice impresionante, putem eșua lamentabil în cele mai simple probleme ale vieții. Tocmai de aceea nu este suficient doar să cunoaștem ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că studiul Scripturii nu este punctul final, ci mesajul Cuvântului trebuie să ne influențeze viața, să ne facă mai iubitori, nu numai să ne umple mintea cu mai multe cunoștințe. Trebuie să lăsăm Scriptura să ne pătrundă gândurile și hotărârile inimii, astfel încât să putem vedea mai clar modul în care încălcăm principiile dragostei. Duhul poate fi stins, iar Cuvântul poate deveni cunoștință care îngâmfă, dar există o a treia sursă pentru propria înțelegere, care poate avea o influență și mai greu de ignorat.

Poporul lui Dumnezeu

Nu ne putem gândi la ceva mai bun pentru creșterea spirituală decât la relații bune în trupul lui Hristos. Aceste relații arată nivelul nostru spiritual și cât de reale sunt roadele Duhului Sfânt în viețile noastre. Relațiile pe care le avem cu cei din poporul lui Dumnezeu reflectă caracterul nostru și ne ajută să ne cunoaștem mai bine unii pe alții. Faptul că ne putem cunoaște pe noi înșine mai bine prin interacțiune intensă cu ceilalți membri ai trupului lui Hristos ne garantează o șansă neprețuită de a crește.

Experiențele din anul acesta ne vor influența, cu siguranță, mai departe viața. Dacă dorim ca ele să fie transformate în momente de redirectionare spre veșnicie, atunci ceea ce ne mai rămâne de făcut este să cerem ajutor în rugăciune Tatălui nostru ceresc: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!”

Gabriel Dincă,
redactor-șef

*„Cercetează-mă,
Dumnezeule, și
cunoaște-mi
inima!
Încearcă-mă, și
cunoaște-mi
gândurile! Vezi
dacă sunt pe o
cale rea, și
du-mă pe calea
veșniciei!”*

O mână întinsă...

Când am deschis ochii pentru prima oară, m-a strâns în brațe. Acesta a fost cel mai primitiv leagăn din copilăria mea: mâinile mamei, care m-au mângâiat și m-au îngrijit. Când am făcut primul pas, mâna mamei m-a sprijinit. Și tot de mână cu ea m-am dus pentru prima oară la grădiniță, apoi la școală. Astăzi, sunt om mare. Merg zilnic pe străzile aglomerate ale Bucureștiului. Văd mâini care vând și mâini care cumpără. Văd mâini care lovesc și mâini care cerșesc. Ce vă spune o mână întinsă? Că trebuie să vă căutați prin buzunare? Poate se așteaptă alt răspuns – o strângere de mână sau o mână de ajutor.

Ne bucurăm să descoperim că astăzi mai există încă mâini care se întind să ofere. În continuare, vom vorbi despre o mână care se întinde spre aceia care sunt cei mai vulnerabili și care au cel mai mult nevoie de ajutor. Iubire și Cămin pentru Copii (I.C.C.) este numele filialei din România a organizației International Children's Care, fondată de un grup de adventiști pentru a-i ajuta pe copiii rămași fără adăpost, în urma cutremurului din Guatemala. I.C.C. este o organizație non-guvernamentală, cu sediul central la Vancouver, Canada, și filiale în alte țări (Olanda, Belgia etc.).

În țară, Iubire și Cămin pentru Copii colaborează cu Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste, cu Direcția pentru Protecția Copilului (sector 2, București, și județul Dâmbovița) și cu Comitetul Român pentru Adopții.

În ceea ce privește suportul financiar, în afară de susținerea din partea biroului din Vancouver, centrul din România primește și donații. În plus, datorită celor cinci mii de metri pătrați de teren, centrul I.C.C. câștigă, prin autogospodărire, o mare parte din hrana necesară copiilor.

Principiul de bază este că fiecare copil ar trebui să aibă posibilitatea de a crește într-un mediu cu adevărat familial. Ideea

de dezinstituționalizare nu este nouă, dar este modernă. Serviciile de ocrotire a copilului încearcă același lucru prin casele de plasament și prin asistenții maternali. Ce a oferit în plus I.C.C.? Mai întâi, proiectul „Păstrarea copiilor în familie”, prin care, în 1997, li s-a acordat familiilor aflate în nevoie un ajutor material și financiar, în valoare de 20.000 \$, dar și sprijinul moral pentru depășirea momentelor de criză și soluții pentru a se putea întreține singure. Apoi, Centrul de Plasament „Casa Speranței”, în care, în 1998, au fost asistați peste treizeci de copii.

Din cauza experiențelor anterioare cu copiii aduși „la cămin”, am pășit cu inima strânsă în clădirea albă, lângă ușa căreia se afla un colț de joacă: leagăne, un tobogan, nisip. Însoțiți de d-na Neaga Simona, am intrat într-o sală mare, unde copiii se aflau la ora de sport. „Unu, doi, trei, patru, așa! Cinci, șase, șapte, opt, foarte bine!” Copiii încetinesc ritmul, privindu-ne cu ochii mari. O fetiță aleargă și sare în brațele colegei mele. Gazda noastră ne povestește despre progresele mari pe care le-a făcut fetița de când a ajuns aici. Ieșim din sală și trecem pe lângă dormitoare pentru fete și băieți, în care pătuțurile își așteaptă aranjate

Oana Pascu,
redactor

Alina Badea,
secretar de redacție

frumos stăpânii osteniți de atâtea zburdălnicie. Lângă dormitorul bebelușilor se află camera de gardă, biberoneria și camera lor de joacă, numită „camera de soare”, pentru că are foarte multă lumină.

Încântați și puțin surprinși de atâtea noutăți, cerem câteva lămuriri. Gazda ne răspunde binevoitor.

„Noi nu alegem copii – ne sunt dați de la D.P.C. sectorul 2, București, și de la D.P.C. Târgoviște. Singura condiție este să nu suferă de vreo boală contagioasă, când vin la noi. Unii copii sunt abandonati de la naștere, alții mai târziu și părinții nu i-au mai căutat, iar pe alții îi vizitează părinții și se întorc chiar în familie. Aceste întâlniri sunt facilitate și încurajate, dar sunt puține la număr. Am dori ca micuții să rămână sub supravegherea noastră până la majorat. Cu toate acestea, trebuie să ne supunem când D.P.C. hotărăște să ne retragă copiii și să îi încredințeze unei familii de asistenți maternali.

Avem patruzeci de copii în cele trei grupe, deci suntem la limita capacității. În grupa mare sunt treisprezece copii, cu vârsta între trei și șase ani. Trei dintre ei se pregătesc să meargă în toamnă la școală. La grupa mijlocie sunt zece copii, cu vârsta de la un an la trei ani. Avem șaptesprezece bebeluși în grupa mică. Cei mai mici au cinci luni. Din totalul personalului, douăzeci și opt de persoane lucrează direct cu copiii: îngrijitoarele, educatorii, asistentele și terapeuții. Practic, revin cam cinci, șase copii la un adult.”

Suntem invitați în dormitorul bebelușilor. Facem un pas și... am trecut pragul într-o lume de povești. Ce muzică încântătoare! Dinspre pătuțuri, jucăriile își torc melodia, pruncii gânguresc, iar „mămicile” în halat le șoptesc ceva, pe o

limbă numai de ei înțeleasă. Ne apropiem de ei: unii visează liniștit, alții ne privesc cu ochișori mari și curioși, zâmbesc și dau din piciorușe. Pielea lor, mai albă sau mai oacheșă, ne cheamă cu un parfum dulce. Părul lor, cârlionțat sau neted, lucește mătăsoș; iar mânuțele lor s-au strâns ca și cum undeva, în aerul camerei, în plăpumioare sau în jucării, au găsit liniștea și siguranța. Și totuși, unde este mămică...?

Intrăm în vorbă cu lucrătoarele de aici. Tatiana Plevnea ne spune: „Sunt asistent medical. Spre deosebire de activitatea pe care o aveam la spital, aici lucrez mai mult cu copiii și îmi place acest lucru. În fiecare zi, se văd rezultatele, pentru că sunt îngrijiti foarte bine.”

Facem cunoștință cu Anișoara Colțatu: „Sunt terapeut și, în afară de activitatea de îngrijire personală a bebelușilor, am un program special: masaj de întărire, exerciții cu cei care încep să meargă și exerciții pentru dezvoltarea limbajului. În fiecare zi, avem pregătită câte o surpriză, când vedem încă un progres. Cea mai mare satisfacție este atunci când copiii ne recunosc. Pentru copiii de la grupa mijlocie, avem activități de grădiniță, adaptate la posibilitățile lor.”

Ne continuăm vizita. Vedem, pe rând, clasa, sala de mese, bucătăria, spălătoria și camera. Aici se află lăzile frigorifice și rafturile cu conserve făcute din legumele cultivate pe terenul centrului. Alături, sunt aranjate cutiile de lapte praf pentru bebeluși. Copiii ceilalți primesc lapte de la vacile fermei.

Gazda noastră continuă prezentarea: „Meniul pe care li-l oferim copiilor este

ovo-lacto-vegetarian. Îmbrăcămintea le este asigurată prin donații din Olanda și Belgia. Mai presus de toate, copiii au nevoie de sănătate și de multă dragoste. Când vor împlini vârsta potrivită, vor merge la școala din apropiere. Vor putea să stea aici până la optsprezece ani, își vor face propria familie în satul social și vor căpăta autonomie completă pentru a-și câștiga existența. Ei își formează încă de pe acum deprinderi gospodărești: au asistat la pregătirea conservelor și la mulsul vacuțelor, în grajdul din spatele curții.

Câteva săptămâni la rând, joia, copiii noștri au fost la un fel de schimb de experiență la grădinița din comună. Ei au spus poezii și au cântat cântecele pe care le știau, apoi i-au ascultat și pe cei de la grădiniță. Aceștia au venit aici și au făcut un program de Ziua Copilului. Atunci când am avut mai multe jucării sau jocuri, le-am împărțit cu cei de la școală și de la grădiniță. Elevii de la școală au primit computere donate, din Olanda și Belgia, nu am ținut numai pentru noi.”

A sosit și momentul despărțirii de acest loc atât de frumos, de acești oameni minunați, care întineresc cu fiecare zi de lucru, de copilașii zglobii și de pruncii din lumea de povești. Dar, lângă ușă, am fost reținuți de un concert ad-hoc – copiii au vrut să cânte. Și ce frumos au cântat! Pe drum, din amestecul gândurilor și al sentimentelor noastre, s-au mai tors câteva vorbe pentru dumneavoastră, dragi cititori.

O pledoarie pentru „acasă”

Pentru copiii rămași într-un fel sau altul fără părinți, oferta I.C.C. este deosebită: un cămin cu condiții

să-ți împarți iubirea egal între copiii tăi, care sunt carne din carnea ta, și copiii tăi, care sunt născuți în familia ta din dragoste față de Dumnezeu și semenii! E atât de mult ceresc aici, coborât printre lucruri cum nu se poate mai pământești – de spălat șase-șapte perechi de ciorăpe, de îngrijit tot atâtea perechi de încălțări și, ceva mai târziu, vreo cinci ghiozdane, cu caiete în care sunt scrise teme, cu cărți din care s-au citit lecțiile, cu sandviciuri pentru pauza mare... Și, pe deasupra, câte un car de răbdare cu fiecare și măcar tot atâtea dragoste...

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care au avut curajul să gândească un asemenea program, să-l înceapă, să lucreze la el și mai ales pe cei care îl vor face să devină o realitate. Ați vrea să participați în vreun fel? Se poate. În multe feluri. Faceți-le o vizită și copiii vă vor convinge că merită să aibă iubire și cămin. Veți descoperi că ei sunt cei care au mai mult de oferit, prin dragălașenia și dragostea lor necondiționată. Veți cunoaște o bucurie care nu poate fi cumpărată și, mai mult decât atât, veți întâlni o mână de întinsă pentru învierea sufletului vostru.

V-am convins?

Cei interesați de colaborare pentru diferite proiecte cu I.C.C. se pot adresa la Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste, fratelui Adrian Bocăneanu.

excepționale, după cum ați aflat deja din prezentare: un adult la cinci-șase copii, o dietă sănătoasă lacto-ovo-vegetariană, hrana asigurată în cea mai mare parte din resurse proprii, deci de mână întâi (lapte de la vacile fermei proprii, legume cultivate aici), aer curat, liniște, săli frumoase, mobilier nou, jucării, zămbete, căldură...

Dar... Și aici vine partea cea mai frumoasă. (Cuvintele acestea m-au făcut să-mi amintesc de un pasaj biblic – discursul lui Eliezer: „Domnul a umplut de bunătațe pe stăpânul meu, care a ajuns la mare propășire; i-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari... [Dar asta nu-i nimic!] Sara, nevasta stăpânului meu, a născut la bătrânețe un fiu stăpânului meu. Și lui i-a dat el tot ce are”.)

Pentru acești copii, mai mult decât un cămin de copii cu tot confortul, I.C.C. a plănuțit niște *familii adevărate* și niște *case* ale lor, în proiectatul sat social. „Satul social” rămâne numele tehnic al proiectului. S-ar putea numi mai degrabă Satul copilăriei, Satul iubirii sau chiar Iubire-Mare. (Dacă există un Satu-Mare, care este de fapt oraș, de ce n-ar exista un sat mic, dar cu Iubire Mare?!?) Va fi o comunitate aparte, formată din vreo zece case, așezate pe terenul deja cumpărat, având fiecare și un lot de pământ, pe care să-l cultive pentru nevoile familiei.

Care familie? În aceste case, pe care le va construi I.C.C., sunt așteptate familii adevărate, normale, frumoase, formate din mamă, tată, unul sau doi copii și încă un adult – bunic/bunică sau unchi/mătușă – care să asimileze (termenul de „adopție” a căpătat o nuanță atât de intens juridică?) încă trei-patru copii din cămin. În felul acesta, copiii vor avea parte de atmosfera

naturală, firească, a unei familii normale, obișnuite. Sau poate nu chiar obișnuite, pentru că aici se vor trăi standardele adventiste de viață în ce privește sănătatea, educația, credința. Oferta pentru aceste familii este: casa, fonduri pentru întreținerea familiei, un loc de muncă pentru tată, în cadrul complexului, terenul aferent casei.

Este mult? Este puțin? Nu știu, dar este o ocazie de părtășie cu Acela care Și-a așezat cortul printre noi, care ne-a promis că ne pregătește un loc în Casa Tatălui, nu în căminul sau în colonia de sfinți de peste drum sau de peste vreo două-trei planete ori constelații, ci *acasă*, la Tatăl!

Vă dați seama? Copiii primiți în aceste familii, de la școală, vor veni *acasă*. Sâmbăta, la prânz, de la biserică (deocamdată proiect și ea, la fel ca școala și cele zece case), vor veni *acasă* cu mami, cu tati și cu buni, nu cu tanti educatoarea, care, oricât de draguță ar fi și oricât de mult i-ar iubi, seara pleacă *acasă* la ea. Fetițele vor putea să învețe să coasă, să tricoteze sau să iubească florile ca mami, iar băieții să meștească de toate ca tata; vor putea să stea cu buni când părinții nu sunt *acasă*... Lucruri și situații care nouă ni se par firești, banale, la fel ca lumina, formele și culorile lucrurilor din jur, dar care, pentru cei cărora nu le sunt accesibile, sunt minuni.

Pentru cei ce vor accepta, va fi o mare piatră de încercare

Comitetul anual al Conferinței Generale

Silver Spring, S.U.A., 7-10 octombrie

În fiecare an, în lunile octombrie și noiembrie, se desfășoară ședințele de sfârșit de an, la trei niveluri de conducere ale bisericii: Conferința Generală, Diviziunea (sau regiunea) Euro-Africa și Uniunea Română. Fiecare dintre aceste trei comitete are o importanță majoră, pentru că reprezintă forul de decizie pentru activitatea bisericii pentru anul următor.

Comitetul Executiv al Conferinței Generale.

Cu o participare de peste 200 de reprezentanți ai bisericii din întreaga lume, ședința de deschidere, din după-amiaza zilei de 7 octombrie, a fost marcată de cuvântarea fr. Jan Paulsen, președintele organizației mondiale a Bisericii Adventiste. Referindu-se pe scurt la situația socială și politică a planetei, de-a lungul anului scurs de la tragediile din 11 septembrie, dr. Paulsen a spus: „Este evident faptul că deciziile determinate de politică și politica determinată de bani constituie o formulă insuficientă pentru rezolvarea oricăror dileme naționale sau internaționale. ... Totuși, cred că este important să nu ridicăm semnați din umeri, gândind că, la urma urmei, dilemele sunt inevitabile. Dacă ajungem indiferenți față de suferința lumii, misiunea noastră, ca biserică, va eșua”.

Accentuând faptul că lumea, așa cum este, reprezintă obiectul iubirii Domnului Hristos și câmpul nostru de misiune, fr. Paulsen a spus: „Știm că misiunea trebuie să fie îndeplinită în timpuri de nesiguranță și risc la fel de bine ca și în perioade mai calme. Acesta este rolul nostru și nu-l putem abandona. Ce trebuie să facem și cum trebuie să trăim așa încât să Îl ducem pe Domnul Hristos la cei care nu Îl cunosc? Cum putem să comunicăm speranță, în modul cel mai atrăgător și eficient, pentru cei fără speranță? Aceasta reprezintă misiunea noastră. Oricât de importante sunt reforma și reînnoirea – și noi vom

continua să le tratăm ca prioritate – toate trebuie să-și găsească expresia finală în angajamentul nostru misionar. Căci spiritualitatea își găsește sensul tocmai în misiune. Fără o misiune, spiritualitatea personală nu duce nicăieri, oricât de bine o îngrijim.” (Alte aspecte ale cuvântării de deschidere a președintelui au fost prezentate în numărul anterior.)

Raportul secretarului, fr. Matthew Bediako, a ilustrat modul în care biserica proclamă Evanghelia. Cu multă satisfacție, fr. Bediako a vorbit despre progresul realizat în țările din zona numită, de obicei, „fereastra 10/40”. Prin activitatea voluntarilor din cadrul programului Misiunea Globală, se înregistrează o creștere a numărului de membri în țări în care anterior nu am fost prezenți. În țări precum Indonezia și Myanmar, se desfășoară un amplu proiect de construcții de biserici de către organizații de voluntari – 25.000 de biserici noi, în lumea întreagă, până în 2005.

Radioul Mondial Adventist (AWR) acoperă cu transmisiile sale 70% din populația lumii. Contracte recent încheiate cu o stație din Emiratele Arabe Unite asigură o audiență posibilă de 25% din lumea întreagă.

**Adrian
Bocăneanu,**
*președintele Uniunii
Române*

Activitatea depusă de ADRA este, de asemenea, foarte apreciată în numeroase țări, între care Azerbaijan (proiect de siguranță alimentară), Coreea de Nord (o mare fabrică de pâine pentru această țară în care foametea este îngrozitoare), Cambodgia și Nicaragua (proiecte pentru protecția copiilor), Pakistan (ajutor pentru refugiații din Afganistan), Afganistan (reconstrucția de școli) și Uganda (programe de alfabetizare).

Fr. Bediako a adus vești bune privitoare la unitatea bisericii, aducând exemple din Etiopia, „unde multe biserici care se despărțiseră de corpul bisericii au revenit de unde pleaseră”, și Pakistan, unde „biserica Issa Nagri, cea mai numeroasă biserică din zona de sud, a decis să se unească din nou cu biserica oficială”.

Raportul statistic

Fr. Bert Haloviak, directorul Departamentului de Arhive și Statistică, a arătat că, la 30 iunie 2002, numărul credincioșilor adventiști din lumea întreagă a atins cifra de 12,6 milioane. De-a lungul ultimului an, aproape un milion de persoane au intrat în biserică. Cu un an în urmă, raportul dintre membrii bisericii și populația planetei era de 1 la 535, iar acum (octombrie) este de 1 la 493. Dacă va continua să crească în același mod, în anul 2030 biserica ar putea să aibă aproape 61 de milioane de membri.

Totuși, în cursul ultimului an de la precedentul Consiliu anual, rata de creștere a scăzut de la 6,03% la 4,64%. Printre cauze, se află verificarea

registrelor de membri în unele zone ale lumii și creșterea numărului celor care părăsesc biserica. În cursul ultimilor doi ani, numărul celor care părăsesc biserica a crescut de la 23 la 39 pentru fiecare sută de persoane botezate. În încheiere, fr. Haloviak a arătat că Biserica Adventistă este a opta pe lista organizațiilor religioase internaționale (ceea ce înseamnă că cel puțin 30% din numărul de membri se află în afara țării de bază).

Moment mișcător

Cu ocazia consiliului, unul dintre cei mai respectați și iubiți lideri ai bisericii și-a anunțat pensionarea: dr. Humberto Rasi, director pentru educație. Fr. Rasi, originar din Argentina, a slujit în biserică timp de 45 de ani și a lăsat o prețioasă

moștenire în domeniul integrării dintre religie și știință. Cu această ocazie, fr. Rasi a primit cea mai înaltă distincție a bisericii în domeniul educației. Fr. Rasi, care a contribuit decisiv la organizarea lucrării bisericii pentru studenții care studiază în școli neadventiste (AMiCUS), va asigura pentru un timp coordonarea acestei activități. În această poziție, va vizita din nou țara noastră în toamna anului viitor, pentru un Festival

AMiCUS. Fr. Rasi a avut o influență decisivă în inițierea acestei organizații studențești în țara noastră.

Alegeri

Cu această ocazie, a funcționat și un Comitet de numiri. Una dintre sarcini a fost alegerea administrației celor trei diviziuni africane, care au rezultat din reorganizarea decisă cu un an în urmă și care a cuprins fostele diviziuni Africa-Oceanul Indian (AID) și Africa de Est (EAD), părți din Diviziunea Euro-Africa (Angola și Mozambic) și Uniunea Africii de Sud (care era direct atașată de Conferința Generală, datorită situației politice speciale). Acum, cele trei diviziuni sunt: Africa Centrală și de Est (președinte ales Geoffrey Mbwana,

președintele Uniunii din Tanzania), Africa de Sud-Oceanul Indian (președinte ales Pardon Mwansa, președintele EAD) și Africa de Vest (președinte ales Luka Daniel, președintele AID). De asemenea, au fost aleși secretarii generali și trezorerii celor trei diviziuni.

A fost ales noul director pentru educație, și anume dr. Garland Dulan, care anterior a fost director asociat al aceluiași departament. Ulterior, a fost ales și un nou director asociat, și anume dr. Andrea Luxton, vicepreședinte al Colegiului Uniunii Canadiene (CUC) și mai mulți ani președinte al Colegiului Newbold din Marea Britanie, calitate în care a vizitat și țara noastră.

În urma pensionării dr. Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale, a fost ales fr. Harold Baptiste, secretar al Diviziunii Nord-Americane.

Obiective majore – inițiative laice

Cele mai importante proiecte adoptate cu această ocazie, și anume „Semănat un miliard” (știrea a fost publicată în numărul anterior) și Anul 2004, Anul evanghelizării mondiale, au o foarte importantă componentă laică, atât la nivelul de inițiativă, cât și în ceea ce privește realizarea. Este evident faptul că biserica este din ce în ce mai decisă să abordeze misiunea într-o perspectivă globală pentru teritoriile în care poate să acționeze acum și să fie foarte pregătită pentru deschiderea zonelor închise.

Uniunea noastră continuă să dezvolte numeroase proiecte care îi implică pe unii conducători ai Conferinței Generale, astfel că, în anul 2003, vom avea o participare la cel mai înalt nivel pentru Congresul Tineretului, Convenția cadrelor medicale adventiste, Convenția Școlii de Sabat, Festivalul vieții de familie, Congresul juriștilor adventiști europeni, Aniversarea a zece ani de activitate la Radio Vocea Speranței și simpozioane în domeniul libertății religioase.

Comitetul anual al Diviziunii Euro-Africa

Jongny, Elveția 3-5 noiembrie 2002

Nu este ceva de la sine înțeles ca o biserică liberă, cum este biserica noastră, să fie atât de unitară la nivel mondial, în înțelegerea credinței creștine, în ciuda deosebirilor etnice și culturale. Deși raportul despre dezvoltarea bisericii noastre, prezentat de vicepreședintele Conferinței Generale, Eugene Yi Hsu, în după-amiaza de deschidere a celei de-a 32-a sesiuni, este foarte îndepărtat de diviziunea noastră, din punct de vedere geografic, celor 70 de delegați și invitați li s-a părut foarte familiar. Problemele cu care se confruntă biserica noastră în Asia sunt foarte puțin diferite de cele din Europa. În China, biserica noastră s-a bucurat de cea mai bună organizare în perioada 1902-1950, dar creșterea a fost minimă. Astăzi, lucrarea de predicare este făcută cu o putere mult mai mare de către membrii angajați și, în prezent, numărul membrilor botezați se ridică la 310.000. Ca atâția oameni diferiți să lucreze împreună pentru realizarea aceluiași obiectiv nu este ceva ce se face „la comandă”, ci este un har al lui Dumnezeu.

Iată de ce, în cadrul sesiunii anuale, în rapoartele diferitelor departamente, s-a exprimat constant o adâncă recunoștință pentru călăuzirea lui Dumnezeu și pentru binecuvântările Sale.

„Isus Hristos este centrul credinței noastre” a declarat fratele Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa. „Stilul nostru de viață și comportamentul nostru sunt orientate spre valorile creștine.”

Fratele Frikart a menționat rezultatul unui sondaj, realizat la nivel mondial, care arată că adventiștii de ziua a șaptea din

Diviziunea Euro-Africa nu sunt nepăsători față de fundamentele credinței lor, ci aduc o importantă contribuție financiară la extinderea misiunii bisericii pe plan mondial.

„Noi ne angajăm tot mai serios în misiune, trimitem semnale clare societății și ne concentrăm eforturile spre o mai mare creștere a bisericii.” Aceste cuvinte ale președintelui și-au regăsit ecoul în prezentarea unor proiecte și obiective concrete, după cum au arătat dezbaterile, desfășurate timp de trei zile, cu privire la dezvoltarea pe viitor a Diviziunii. Este adevărat că, la începutul anului 2003, datorită despărțirii de Diviziune a teritoriilor africane: Angola, Mozambic, Sao Tomé și Príncipe, numărul membrilor se va reduce cu 70%, coborând la 169.652. Totuși, în unele țări ca Spania, Bulgaria, teritoriile trans-mediteraneene, se observă o creștere chiar mai mare decât cea cunoscută în țările cu o mare creștere tradițională – uniunile africane.

Lucrarea misionară de succes se bazează pe același principiu dintotdeauna: „Roagă-te și lucrează!”

Invitații la această sesiune au fost foarte mirați să afle că, pentru moment, campania publicitară pentru cursurile biblice prin corespondență a trebuit să fie limitată din lipsă de persoane care să răspundă. Cererea a depășit orice așteptări. Numărul de scrisori de răspuns a crescut de la 1600 la 5300; cel al testelor complete, care trebuie verificate, a crescut de la 7800 la 20.000, iar al elevilor activi, de la 500 la 2600.

Din România, aflăm că biserica noastră are un program zilnic de

Martin Haase Ph.D.,

director

Departamentul Comunicații

Diviziunea Euro-Africa

televiziune, de 45 de minute, recepționat la scară națională. În Italia, compania de telefoane a emis 2.024.000 de cartele telefonice, pe care se face gratuit publicitate pentru o instituție adventistă.

În cursul acestei a 32-a sesiuni, care s-a ținut între 3 și 5 noiembrie 2002, la Jongny, Elveția, în nordul Lacului Lemán, au fost aduse multe rapoarte încurajatoare.

Pentru acei membri ai bisericii care încă nu știu sigur cum și-ar putea folosi capacitățile, se deschide un evantai de posibilități – acestea vor fi publicate anul viitor. Biserica ar dori să poată pregăti la scară mondială un milion de foi volante, dintre care circa patruzeci de milioane vor reveni Diviziunii noastre. Anul 2003 va fi anul evanghelizării. Fiecare membru al bisericii este invitat să lucreze. E drept că mijloacele tehnice vor susține cel mai bine acest proiect, dar nu vor putea înlocui lucrarea de la om la om. Prin numeroase tipuri de activități, membrii noștri vor fi pregătiți anul viitor pentru punctul culminant al misiunii din 2004. Anul viitor, la Madrid va avea loc un festival internațional pentru misiune. Departamentul Tineret va oferi un program de pregătire, cu durată de trei luni, pentru tinerii care vor lucra apoi ca misionari activi în biserici locale de care aparțin. Numeroase activități pe plan local vor motiva și vor mobiliza forțele vii ale bisericii pentru acest mare eveniment.

Fr. Ulrich Frikart ne-a încurajat încă o dată în acești termeni: „Nu avem vreme să ne lăsăm frânți de controverse în biserică. Să ne concentrăm cu toții asupra îndeplinirii misiunii și să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt pentru aceasta”.

Comitetul anual al Uniunii Române

Cernica, 20 noiembrie 2002

Miercuri, 20 noiembrie, ultima întâlnire din acest an a Comitetului Executiv al Uniunii s-a desfășurat la Cernica. Din partea Diviziunii a participat fr. Ulrich Frikart, care a prezentat Cuvântul Domnului la deschidere. Meditația a avut ca subiect una dintre fericiri („Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”) și a fost punctul central al unui mic program de închinare – mai multe cântări pregătitoare, prezentarea unor pasaje biblice și a unor mărturii personale, mai multe rugăciuni. În contextul eforturilor pentru îmbogățirea și înnoirea serviciilor de închinare, întâlnirile importante de la nivelul conferințelor și al Uniunii nu numai că nu fac excepție, ci au un rol activ de inițiativă și model. Este de așteptat ca, la nivelul bisericilor locale, într-un spirit de căutare a voinței lui Dumnezeu și de iubire creștină, comisiile pentru închinare să acționeze în același sens, diversificând și îmbogățind serviciile divine, folosind cât se poate de creativ resursele locale.

Rapoartele celor trei administratori au fost prezentate, discutate și votate. Raportul președintelui a punctat evenimentele și activitățile cele mai semnificative de-a lungul anului și a accentuat importanța finalizării tuturor proiectelor prin implicarea conștiinței și serioasă a credincioșilor. „Ceea ce merită raportat nu sunt activitățile, ci rezultatele”.

Raportul secretarului a evaluat impactul intern și extern al emigrării pentru muncă în rândurile credincioșilor noștri și a arătat că peste 15.000 dintre membrii noștri locuiesc permanent sau temporar în afara teritoriului Uniunii Române. Acest număr reprezintă 20 % din numărul total din țara noastră. În același timp, observăm că, deși numărul lucrătorilor activi și cu experiență este în continuă

diminuare, datorită emigrației, preluarea ștafetei misiunii se realizează cu succes, iar acest aspect este cu atât mai semnificativ, cu cât societatea actuală devine tot mai secularizată și, implicit, mai puțin dispusă să răspundă apelului nostru evanghelistic.

Următorul tabel pune în evidență rata de creștere la nivelul conferințelor și al Uniunii.

Raportul trezorerului a adus date concrete, care confirmă atât susținerea conștiințioasă și tot mai generoasă a bisericii de către credincioșii ei, în ciuda dificultăților economice generale, cât și importanța corectitudinii, a raportării și a folosirii cu discernământ a acestor resurse financiare. „Dacă există o creștere, iar în constatarea noastră astăzi este că aceasta există, vrem să nu fie doar rezultatul unui câștig material mai mare, ci să constituie o reflectare a creșterii credinței și a maturizării spirituale.”

Au fost prezentate, discutate și votate

proiectele de activitate ale diferitelor departamente și servicii pentru anul 2003, care urmăresc cu prioritate cele patru domenii majore ale Uniunii noastre – creșterea bisericii, consolidarea membrilor, îmbogățirea închinării și îmbunătățirea imaginii publice a bisericii.

Au fost, de asemenea, prezentate rapoarte ale instituțiilor bisericii, între care raportul Centrului video, privitor la emisiunile transmise zilnic la un post de televiziune important, primit de fr. Frikart cu foarte multă apreciere.

Au fost adoptate hotărâri pentru aplicarea în țara noastră a proiectelor majore ale Conferinței Generale, cum sunt: Un milion de misionari, Semănat un miliard și Anul 2004, ca an mondial al evanghelizării.

Pentru sprijinirea imigrației românești în misiunea pe care o are pentru populația românească din diferite țări, în vara anului 2003 se va organiza la București-Cernica o conferință misionară a diasporei, ca forum de împărtășire de experiență, popularizarea resurselor și coordonarea eforturilor.

Organizația	Nr. membri	Intrări prin botez și vot	%	Angajați	%
Conf. Banat	7.025	355	5	47	0.67
Conf. Muntenia	20.733	858	4.1	106	0.51
Conf. Moldova	14.314	600	4.2	74	0.52
Conf. Oltenia	13.405	767	5.7	77	0.57
Conf. Trans. Sud	9.492	249	2.6	49	0.51
Conf. Trans. Nord	7.739	345	4.4	42	0.54
Total	72.708	3.174	4.3	431	0.59
Diviziune	566.181	23.773	4.20		
Biserica mondială	12.593.666	996.244	7.91		

„Veți fi ca Dumnezeu”

Nu știu ce-o fi simțit Eva în fața acestei provocări: „Veți fi ca Dumnezeu...”! Este greu să ne imaginăm ce și-a închipuit ea, dar un lucru este sigur, că transformările au venit imediat, brusc și brutal. Dintr-o dată s-au văzut goi, au fost cuprinși de teamă și o nouă atitudine învinuirea și-a făcut loc în viața lor. Atunci au înțeles că, în spatele șarpelui, era Lucifer cel decăzut și că, prin cuvintele atât de atrăgătoare: „Veți fi ca Dumnezeu”, se ascundea dureroasa realitate: „Veți fi ca mine”.

Pentru noi, este de neînțeles cum a fost cu puțință căderea lor, pentru că fuseseră creați „după chipul și asemănarea Lui” și au fost înzestrați cu darul procreării – transmiterea vieții. Deci erau ca Dumnezeu. Aceasta ne ajută să înțelegem că ispita testează acele lucruri pe care le ai. Dacă nu ești un sfânt, n-o să vină nici o ispită prin care să-ți poți pierde sfințenia, pentru că nu o ai.

O dată cu pierderea neprihănirii, treptat, și-au pierdut și asemănarea cu Dumnezeu, dar consecința, care rămâne încă o taină, este faptul că Dumnezeu a consimțit ca Fiul Său să devină asemenea omului într-o măsură mult mai mare decât a fost asemănarea omului cu Dumnezeu. „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să

fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.” (Fil.2,6-8). Aceasta a fost împlinirea făgăduinței pline de speranță, dată omului în cea mai grea situație din viața lui – izbăvirea prin sămânța femeii. (Gen. 3, 15)

Prin neascultare, răul a intrat în ființa omului și aceasta a dus la ruperea relației cu Dumnezeu și în același timp la apariția tendinței de autorealizare, cu simțământul de drepturi totale asupra propriei persoane. Pretenția de a avea drepturi depline asupra ființei mele este, de fapt, manifestarea naturii esențiale a păcatului, acesta fiind și scopul lui Satana – de a deveni stăpân în locul lui Dumnezeu. Când cineva ajunge să declare: „Eu sunt o ființă liberă, cu voință independentă și fac ce vreau, pentru că nimeni nu-mi poate impune ceva anume, nici chiar Dumnezeu”, aceasta nu este altceva decât împlinirea scopului mascat al diavolului – „Veți fi ca mine!”, un răzvrătit.

O astfel de pretenție presupune un control absolut asupra vieții, timpului și a împrejurărilor, dar în ființa umană decăzută nimic din toate acestea nu este

Petre Teofil,
președinte
Conferința Muntenia

adevărat: „omul nu este stăpân pe suflarea lui, ca s-o poată opri, și n-are nici o putere peste ziua morții” (Ecl. 8,8) „Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul...” (Ecl. 9,12); „... și nu știți ce aduce ziua de mâine” (Iacov 4, 14). Creștini fiind, avem convingerea că, prin Isus Hristos, Mântuitorul, putem dobândi iarăși ceea ce am pierdut – asemănarea cu Dumnezeu!

Se poate vedea acest lucru în experiența noastră creștină? Cu cine ne asemănăm în creștinismul nostru practic? „Duhul urii și al răzbunării a luat naștere pentru întâia oară în Satana; aceasta l-a făcut să-L ducă la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine nutrește răutate sau lipsă de amabilitate în inima sa are același duh și rodul va fi spre moarte. 'Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș' (1 Ioan 3, 15).” (*Cugetări de pe Muntele Fericităților*, p. 47). Paragraful acesta vizează o stare lăuntrică determinată de atitudinea pe care o avem față de semenii. Precizarea că nutrim în inimă o lipsă de amabilitate identifică în noi existența aceluiaș duh, al celui rău.

În contextul marii lupte dintre Hristos și Satana, orice formă de manifestare a ființei umane va arăta explicit cui dăm dreptate, cu cine vrem să ne asemănăm. În Predica de pe Munte, Domnul Hristos i-a șocat pe cei din vremea Sa prin felul cum a prezentat aspectele practice ale credinței și la fel de șocant este și în vremea noastră pentru mulți, deoarece totul este privit în contextul marii lupte.

„Oricine va zice 'nebulă' va cădea sub pedeapsa gheenei.” (Mat. 5, 22) Aici, Domnul Isus subliniază ușurătatea cu care oamenii se încumetă să judece și să-i învinuiască pe semenii lor, și, în consecință, arată că la baza acestei atitudini stă, de fapt, același duh, ale cărui roade duc spre moarte.

Domnul Isus Hristos, când S-a certat cu Satana pentru corpul lui Moise, „n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată” (Iuda 9).

Dacă ar fi făcut aceasta, S-ar fi așezat pe terenul lui Satana, deoarece învinuirea este arma celui rău. El este numit în Scriptură, „pârâșul fraților noștri” (Apoc. 12, 10). Isus n-ar fi folosit niciodată vreuna din armele lui Satana. El l-a înfruntat doar prin cuvintele: „Domnul să te mustre. Să lăsăm pe seama lui Dumnezeu lucrarea de judecată și osândire”. (*Idem*, p. 48) Acest comentariu ne sugerează că, atunci când suntem în fața unor

**În contextul
marii lupte
dintre Hristos și
Satana, orice
formă de
manifestare a
ființei umane va
arăta explicit
cui dăm
dreptate, cu
cine vrem să ne
asemănăm.**

realități și trebuie să arătăm greșelile și vinovăția cuiva, trebuie s-o facem fără un spirit acuzator, pentru că acesta nu vine de la Hristos. E.G. White, comentând Predica de pe Munte, merge și mai departe, arătând că, atunci când în mod indirect ne-am permis să aducem cuiva un prejudiciu, trebuie să îndreptăm grabnic răul făcut.

„Dacă am păgubit sau insultat pe fratele nostru în vreun fel oarecare, trebuie să îndreptăm lucrurile. Dacă am adus mărturie mincinoasă fără să știm, dacă i-am răstălmăcit cuvintele,

dacă i-am păgubit influența în vreun fel, trebuie să mergem la cel cu care am vorbit despre el și să ne retragem toate cuvintele nepotrivite.” (*Idem*, p. 50) Cu siguranță că această recomandare ne duce cu gândul la starea lui Pavel care zicea: „O nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte!”

Dar partea cea mai dramatică din predica de pe munte este recomandarea de a deveni niște handicapați; „dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l, sau dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o!” În același comentariu al lui E.G. White, se arată că „predarea voinței este înfățișată prin scoaterea ochiului și tăierea mâinii” (*Idem*, p. 51). Ochiul și mâna acționează numai sub exercitarea voinței, și atunci ea este responsabilă în ultimă instanță. Aici este, de fapt, punctul dureros. Deseori, trecerea prin viață, renunțând la propria ta voință, este privită ca un handicap. Tu nu mai reprezintă nimic? Trebuie să depinzi întru totul de Altceva, asemenea unui handicapat?

Dacă această lecție amară și dureroasă nu se va învăța, asemănarea cu Dumnezeu, pe care am pierdut-o, nu o vom avea niciodată. Și ea ne-a fost exemplificată prin viața de om printre oameni a Fiului lui Dumnezeu, care a trăit nu făcând voia Sa, ci numai voia Tatălui care L-a trimis.

Dacă pentru părinții noștri „veți fi ca Dumnezeu” a însemnat ispita și căderea, pentru noi este provocarea ridicării. Pe ce cale? Cu siguranță că numai cea lăsată de Domnul Isus, prin viața Sa de om, rămâne de urmat. Succesul ne este garantat de El prin planul pe care îl are cu noi: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36, 26-27)

Fie ca și rugăciunea noastră să fie: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic.”

CINE ar fi crezut?

Nu aveam de unde să știm și nici nu bănuiam că pentru familia noastră va urma un moment de răscruce. Era la câțiva ani după revoluția din 1989, mai precis în anul 1994, când eu și soția ne-am hotărât să zugerăm apartamentul. Echipa de meseriași îmi era în mare parte cunoscută, întrucât inginerul care îi trimisese era o cunoștință și, de fiecare dată când am solicitat efectuarea acestor lucrări cu cinci, zece sau cincisprezece ani în urmă, el îmi trimitea cam aceiași meseriași, cu calități „deosebite”, oameni de încredere. „Sunt adventiști, dar fac treabă bună”, îmi spunea el. Și, cu toate că au fost în casa mea cu mult timp înainte de 1994, acești oameni nu au deschis niciodată discuția pe marginea Cuvântului lui Dumnezeu. Un lucru ne surprinsese totuși la ei, și anume că nu mâncau ca noi, nu beau ca noi. Mai mult, după ce noi plecam din apartament, vecinii spuneau că auzeau cântece și o atmosferă

deosebită. Numai că, în momentul în care ajungeam acasă, totul înceta, acea atmosferă descrisă de vecini dispărând probabil și datorită naturii serviciului meu. Pe atunci îmi desfășuram activitatea în cadrul Ministerului de Interne, ca ofițer superior, și bănuiesc că acest lucru a creat un zid de despărțire între mine, familia mea și acești oameni.

Numai că, într-o zi, puterea mărturisirii Evangheliei învinge timiditatea naturii umane și „nenea Costică”, dați-mi voie să-i spun așa acestui om, a avut puterea mărturisirii Evangheliei și m-a întrebat dacă am Biblia în casă, dacă am deschis-o vreodată, dacă știu ce conține și dacă respect cele ce sunt scrise în ea, lucruri de care trebuie să recunosc că eram cam străin. Aveam Biblie în casă, dar stătea într-un loc retras, mulțumindu-mă să merg la biserică de sărbători, dar și atunci pe ascuns, pentru că era știut că cei ce erau în uniformă

Gheorghe Panait,

*director
Casa de Pensii și
Ajutoare A.Z.Ș.*

Ministerului de Interne nu aveau ce să caute la biserică. Or, în momentul în care acest om a început să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu, un lucru m-a frapat la el, și anume, că prezenta versete întregi din Biblie, fără să o deschidă. Aceasta m-a determinat să verific eu însumi în Biblia mea, să văd dacă ceea ce spunea era conform Scripturii și nu mică mi-a fost surpriza când am constatat că acest om cu 4 clase era de o înțelepciune deosebită, care nu putea izvorî decât dintr-un studiu adânc și temeinic al Cuvântului lui Dumnezeu.

Atunci mi-am dat seama cât sunt de mic, eu care credeam că, datorită locului în care lucram și oamenilor pe care îi aveam sub comandă, sunt un om instruit. Însă, numai datorită harului lui Dumnezeu, mi-am dat seama că eram atât de departe de ceea ce Dumnezeu dorește să fim pe acest pământ, și aceasta tocmai din cauza necunoașterii Cuvântului Său. A început o luptă crâncenă în mine, întrucât firea din mine îmi spunea să rămân acolo unde eram, unde nu duceam lipsă de nimic, din punct de vedere material, descoperind mai târziu că vameșul Zacheu era un mic copil pe lângă mine. Și vă las să realizați dumneavoastră, singuri ce vreau să spun prin aceste cuvinte, întrucât aveam un loc de muncă bun – eram șef al Serviciului Auto și Înmatriculări pe Capitală. Nu numai eu nu duceam lipsă de nimic, ci și colegii mei, familia largită, vecinii și cunoștințele mele. Și apoi, oamenii te gratulau, te apreciau, ușile se deschideau peste tot unde mergeai, cariera militară era larg deschisă, fiind ofițer superior în cadrul Ministerului de Interne, la numai 35 de ani. N-avea dreptate firea pământească să te îndemne să stai pe loc, acolo unde erai, unde era cald și bine?

Acum înțeleg că Duhul lui Dumnezeu lucra la inima mea și a soției în același timp, iar omul Său, umilul zugrav, împlinea lucrarea la care era chemat, realizând luptele care se dădeau în interiorul meu.

După multe și lungi dezbateri pe marginea anumitor probleme din Biblie, a urmat invitația de a merge la Biserica Adventistă. Acest lucru l-am transmis și soției mele, însă ne-am hotărât să merg mai întâi eu, mai mult din curiozitate, să văd ce se poate întâmpla într-o biserică destul de „misterioasă” pentru mine la vremea aceea. „Nenea” Costică, cunoscându-mă și analizându-mă, de peste 10 ani, din umbră, auzind în ce mediu, cu ce persoane sus-puse îmi desfășuram activitatea, a hotărât să mă ducă la o biserică reprezentativă din București, cu o sală frumoasă, cu scaune pe măsură, numai că eu eram sătul de astfel de lucruri și primul contact cu Biserica Adventistă a fost destul de rece. Într-adevăr am văzut oameni liniștiți, îmbrăcați frumos, dar destul de reci unii cu alții, mai mult fascinându-te zidurile, luminile, liniștea, decât ceea ce eu căutam – căldură sufletească, împreună-simțire. Acum, după 8 ani de la acel eveniment, pot spune că nu răceala zidurilor frumoase atrage sufletul omului, ci căldura și atmosfera oamenilor care compun Biserica Adventistă. La sfârșitul predicii, când am fost întrebat ce impresii mi-a făcut ceea ce am văzut și auzit, cred că pe fața mea se citea răspunsul, așa că „nenea” Costică, inspirat fiind de Duhul Sfânt, a realizat totul, dar nu s-a lăsat și mi-a făcut o nouă invitație, de data aceasta și cu soția. Iar locul ales nu a fost altul decât chiar Cortul întâlnirii lui Dumnezeu cu oamenii, și anume comunitatea Grant-Cort. Un cort efectiv, care nu avea nimic din răceala zidurilor, nici din strălucirea luminilor de la comunitate, dar cu oameni atenți, interesați de cei din jur, de cei care călcau pragul bisericii și acest loc s-a lipit de inima mea și a soției mele, unde am rămas și am făcut legământ cu Dumnezeul cerului și al pământului.

Dacă până în acest moment au fost lupte mai mult interne cu mine însumi, pe măsură ce cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu creștea și dorința mea și a soției mele era de a mai merge încă o dată la biserică, au

început luptele cu cei din afară, cu cei din familia largită (părinți, rude), cu prietenii, cunoștințe, colegi, cărora începusem să le spun despre această veste minunată și care nu s-ar fi așteptat ca să mergem la „pocăiții ăștia de ziua a șaptea” cu nici un chip.

Credeți că este ușor? Fiți siguri că nu. Și cei care au trecut pe aici pot spune lucrul acesta. Acum, când mă gândesc prin câte am trecut, atât eu, cât și soția mea, mă trec fiori reci. De unde să știm noi că, atunci când am luat hotărârea să-L căutăm pe Dumnezeu din toată inima, se va opune unul numit Satana, care va încerca prin toate metodele să ne țină cât mai departe de Mântuitorul. A venit momentul decisiv al desprinderii de postul pe care-l dețineam în Ministerul de Interne, întrucât nu aveam siguranța păstrării zilei de odihnă și de închinare – Sâmbăta. Chiar dacă ea era promisă prin vorbe, datorită locului și funcției avute, eram conștient că nu pot continua să mă amănesc la infinit. Am descoperit în Biblie că nu poți sluji la doi stăpâni și am înțeles că acesta era momentul probării credinței mele și a soției mele.

Numai că atunci când aproape nu mai vedeam nici o speranță, a venit în ajutor puterea lui Dumnezeu, prin cuvinte de încurajare: „Cheamă-mă în ziua necazului și Eu voi fi lângă tine”. Și lupta care începuse în afara ființei mele cu șefii mei de serviciu, cu colegii, întrucât erau paralizați de alegerea mea, nevenindu-le să creadă, eu, prin harul lui Dumnezeu, începusem să le vorbesc, atât cât mă pricepeam la vremea aceea, de adevărata identitate, de pacea și liniștea pe care ți-o dă relația cu Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Iar unii dintre ei mă priveau, și cred că mă privesc și astăzi, când mă întâlnesc cu ei, ca pe un om care și-a pierdut mințile și care trăiește într-o altă lume. Știți în cine mi-am găsit puterea, pe lângă încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu? În soția mea, în acest zugrav, „nenea” Costică, în cei ce constituiau noua mea familie, membrii sinceri din

comunitatea în care mergeam și care se rugau în permanență pentru noi. Și, în final, în tot ceea ce ni se descoperea din ce în ce mai limpede: modul cum Mântuitorul nostru, Isus Hristos a trăit și Și-a dat viața pentru fiecare dintre noi, creaturile Sale. Numai aceste ancore au putut face din mine și din soția mea ceea ce suntem astăzi, membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și împreună slujitori cu ceilalți frați și surori ai puterii transformatoare a Evangheliei.

Și aventura vieții de credință a continuat cu noi lupte, căderi și ridicări. Aș aminti momentul intrării în rezervă, când Ministrul de Interne m-a chemat la ordin și a trebuit să-L pun la încercare pe Dumnezeu, așa cum învățasem de la noua mea familie. Așa că, atunci când am plecat spre Ministerul de Interne, L-am rugat pe Domnul să îmi dea un semn în sensul acesta – dacă trebuie să plec sau să rămân – cerându-i ca atunci când ajung, ușa de la cabinetul său să fie închisă și acest lucru îmi va fi de ajuns pentru a mă hotărî. Într-adevăr, când am ajuns, ușa era închisă și am făcut mai multe încercări ca s-o deschid. Acum cred că o mână invizibilă o ținea în acea poziție, pentru că, în momentul când m-am întors acasă, am primit telefon de la Șeful de Cabinet al Ministrului, care m-a întrebat de ce nu m-am prezentat, întrucât sunt așteptat de domnul Ministru. Să nu credeți că nu au fost făcute presiuni asupra mea să rămân în cadrul Ministerului, dar pentru mine, punerea la încercare a lui Dumnezeu și răspunsul imediat au fost elementul decisiv pentru hotărârea care trebuia luată.

Îi sfătuiesc pe cei ce citesc aceste rânduri ca, înainte de a face orice pas în alegerea unei profesii sau în schimbarea locului de muncă, să-L întrebe sincer pe Dumnezeu și, numai dacă primesc răspuns în acest sens, să meargă pe acel drum, altfel, s-ar putea să facă o alegere greșită, care să fie pusă fie în seama Lui, fie asupra membrilor bisericii cu care s-au

sfătuit, uitând că alegerea le-a aparținut în totalitate. Dumnezeu are nevoie de oameni în toate domeniile de activitate și în locurile cu risc mare, în care sunt susținuți de puterea Sa, și nu este justificată plecarea lor fără să existe o convingere și o certitudine că Dumnezeu dorește lucrul acesta. Eu poate că am fost un caz mai aparte, în felul acesta lucrând Dumnezeu cu mine, pentru a mă aduce să slujesc în această biserică.

A urmat o perioadă de șase luni, în care nu am găsit nici un loc de muncă, iar toate căile păreau închise. Însă, prin harul lui Dumnezeu, împreună cu pastorul comunității eram antrenați în ridicarea noii case de rugăciune de la Comunitatea Grant-Cort. Am fost atât de absorbit de această lucrare, încât nici eu și nici soția nu am realizat când a trecut perioada aceasta. În acest timp, am avut multe experiențe cu Dumnezeu, din care am învățat că puterea lui Dumnezeu era cu atât mai mare cu cât mai mari erau încercările. În perioada aceasta, familia lărgită ne ocolea: „Tocmai tu, nădejdea noastră, să ne faci de răs”, spunea mama.

„Te dezmoștenesc și îți rup oasele, dacă mai vii pe la noi”, spunea tata. Prietenii nu ne mai sunau, cunoștințele se scuza sub diverse forme, numai să nu fie văzute în prezența unor pocăiți. Acele „conduce” care ne alimentau căminul cu de toate au fost închise, ușile deschise înainte ni se închideau în nas, că „doar nu mai este domnul Comandant al Poliției”. Și peste toate acestea, nu aveam nici o slujbă. Poate că vi se par exagerări, dar nu sunt deloc, lucrurile acestea le-am trăit eu și soția mea și sunt cunoscute de Dumnezeu, El dându-ne și puterea să biruim în final și să ne găsim, atât noi, cât și copiii noștri, identitatea în biserica aceasta, în care este chemat Numele Domnului. Am văzut cu ochii noștri împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu din Cuvântul Său, după această perioadă de încercare, prin faptul că mi-a oferit o slujbă, cu o nouă experiență de patru ani, la Primăria Sectorului 4, în calitatea de juriconsult al Primăriei, ca apoi, prin harul cel mare al lui Dumnezeu, să fiu chemat să slujesc chiar în cadrul bisericii noastre, ca director al Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste, iar atunci când a fost nevoie, am fost solicitat să rezolv problemele juridice ale instituției noastre.

În această calitate de reprezentant al Bisericii Adventiste, atât în relațiile cu diferitele instituții, cât și cu Instanța de Judecată, am avut șansa să întâlnesc diferiți colegi care au ajuns magistrați sau avocați. Am avut astfel bucuria să le vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu cu mine și este meritul numai al Său că mi-am lăsat viața condusă de El în mod conștient, și nu inconștient, invitându-i pe această cale să cerceteze Cuvântul și să vadă cât de bun este Domnul. Cred că rolul fiecărui membru al acestei biserici este să-L mărturisească pe Isus Hristos și modul minunat în care El a lucrat în viețile lor. De fapt, aceasta este puterea salvatoare a lui Dumnezeu la lucru.

PREȚUL ÎNTÂLNIRII CU

EL

„Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină.” (Isaia 9,2)

„Din nou...” clepsidra timpului măsoară ultimele boabe de nisip. Este iarăși sfârșit de an, iar versurile poeziei lui Tudor Arghezi, intitulate „Din nou...”, surprind într-un mod atât de real atmosfera pregătitoare a acestor zile de sărbătoare. O iarnă „întocmai ca-n trecut”, aducând cu sine „aceleași obiceiuri, mereu nestrămutate”.

Din nou... aceeași atmosferă și aceleași preocupări. Pomi care își poartă cu greu povara de omăt alb și strălucitor. Oameni care colindă fericiți și surâzând magazinele în căutarea prețioaselor cadouri, clopoței și colinde care umplu cu sunet cristalin străzile orașelor și satelor, gospodine care își etalează iscusința, părinți care se gândesc la copii cu speranța că iarăși le va fi casa plină... planuri, pregătiri și așteptări. În esență, „un vânt ce-a mai bănut”. Pentru așteptătorii revenirii Lui, cuvintele „din nou” au însă o însemnătate aparte, pentru faptul că ele ne confruntă în mod direct cu speranța noastră nematerializată încă nici anul acesta și anume: speranța de a merge acasă. Încă un an a trecut peste ființa noastră. Încă o săptămână de rugăciune petrecută pe genunchi și cu privirea îndreptată spre făgăduințele prețioase ale lui Emanuel. Însă, mai presus de trecerea ireversibilă a timpului, se naște o întrebare tulburătoare la acest ceas de asfințit al încă unui an. **Te-ai întâlnit cu El anul acesta? Ai plătit prețul întâlnirii cu El?** Sau ai mers pe drumuri separate? Ți-a fost El tovarăș de drum sau L-ai lăsat acasă? Ai marcat cu o experiență spirituală solida trecere a zilelor bune sau rele ale timpului scurs în veșnicie?

Isus S-a născut, pentru ca „poporul care umbla în întuneric să vadă o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții să răsare o lumină”. Atât de mulți însă nu au văzut-o,

neavând ochii și inimile deschise ca să-L primească. Tu ai văzut „lumina”? Ai plătit prețul de a te întâlni cu Cel ce este Lumina? Următoarele personaje biblice l-au plătit, fiind printre puținii care au văzut „lumina” și care ne pot învăța... pentru că s-au întâlnit cu El.

1. Magii din Răsărit

O stea i-a călăuzit până în Betleemul din Iudea. Acolo L-au găsit pe Isus într-o iesle, l-au adus daruri și l-au închinat. Ce simplu pare, dar câtă profunzime ascund personajele care fac o călătorie oboșitoare și plină de așteptări din Răsărit până la Betleem pentru a-L întâlni pe pruncul Isus. Sunt oamenii cărților și studiului, fiind respectați și apreciați în țara lor pentru integritate și înțelepciune. Magii nu erau regi, dar ei îi călăuzeau pe regi. Însă cercetarea atentă a cerului și a Scripturilor evreilor îi determină să se lase ei înșiși călăuziți de Rege.

„Atunci când acești magi au studiat cerurile înstelate și au căutat să pătrundă taina ascunsă în căile lor luminoase, ei au contemplat gloria Creatorului. Căutând să aibă o înțelegere mai clară, ei s-au îndreptat spre Scripturile evreilor.” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 2000, p. 39)

În momentul întâlnirii cu Cel descoperit, înțelepciunea omenească se așază cuminte la picioarele Pruncului din ieslea Betleemului. Știința se umilește în fața Atotștiinței, iar bogăția se culcă la picioarele sărăciei. Ei recunosc prezența Divinității și, în umilință deplină, spun un prim bun-venit Răscumpărătorului. Și, ca o dovadă a dragostei și biruinței lor, aduc cu ei daruri de preț: „aur, smirnă și tămâie”, daruri pentru cea mai înaltă Personalitate a timpului lor.

Ce preț au plătit magii pentru a se întâlni cu Isus? Au privit cerul și au cercetat Scripturile. Tu...?

2. Păstorii din Betleem

Păstorii din ținutul Betleemului sunt oameni simpli, cu suflețe mari. Chiar dacă trăiesc mai

**Laurențiu
Gherghel,**

*pastor
Conferința
Moldova*

tot timpul singuratici, sunt sensibili și deschiși. Studiul naturii, seninul nopții și răsăritul soarelui îi învață lecțiile nepieritoare ale unui Dumnezeu iubitor, dornic de a oferi pace și mântuire. Gândurile le zboară neîncetat, în liniștea nopții, la Cel promis. Iar discuțiile dintre ei îi apropie de împlinirea făgăduinței cerului. Clipa împlinirii sosește, iar ei sunt tot acolo, noaptea pe câmp... făcând de strajă. Bucuria inundă sufletele lor, văd lumina care se revărsă peste ei, aud cuvintele de pace și slavă, iar inimile lor sunt hotărâte: „Haidem să mergem la Betleem...” (Luca 2,15).

Păstorii merg să-și vadă Păstorul! Însă nu oricum! Ei iau cu ei darurile lor albe: lapte, brânză, lână și le oferă ca o jertfă curată a recunoștinței și închinării.

Ce preț au plătit păstorii pentru a se întâlni cu Păstorul lor? Erau pe câmp și vegheau. Tu...?

„Pe câmpiile unde tânărul David își condusesse turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște, ei vorbeau despre Mântuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David.” (Idem, p. 31)

3. Simeon și Ana

Cu toate că Ierusalimul și preoții nu erau pregătiți să-și primească Mântuitorul, aducerea pruncului Isus la templu de către Iosif și Maria, pentru a fi înfățișat înaintea Domnului, descoperirea două stele scilipitoare ale credinței și speranței în rutina de la templu: Simeon și Ana. Doi oameni despre care Biblia vorbește într-un mod atât de plin și convingător despre viața lor, încât tindem să credem că astfel de oameni cu greu mai pot fi găsiți astăzi pe pământ. Simeon „ducea o viață sfântă, era cu frica de Dumnezeu, aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era peste el” (Luca 2,25). Ana era „proorocița, nu se îndepărta de templu și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni” (Luca 2,37).

Isus a fost purtat pe brațe de preoți – nimic de însemnătate pentru ei, obișnuiți cu acest ritual zilnic, mai ales că Iosif și Maria erau săraci.

„Preoții au văzut doar un bărbat și o femeie îmbrăcați ca și galileenii și în veșminte umile... Atunci când pruncu-

se afla în brațele sale (ale preotului), nici prin gând nu i-a trecut, câtuși de puțin, că acesta era Maiestatea cerului.” (Idem, p. 35)

Este atât de dureros pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru noi cei ce privim la această scenă. Simeon și Ana și-au pus viața în slujba acestei ținte și iată că din acea mulțime de închinători doar ei știu că s-au întâlnit cu Fiul lui Dumnezeu.

„Simeon înțelese îndemnul Duhului Sfânt și fu profund convins că pruncul înfățișat Domnului este Mângâierea lui Israel... În timp ce Simeon vorbea, fața ei se luminase de slava lui Dumnezeu și din adâncul inimii își exprima mulțumire, pentru că i se îngăduise să vadă pe Hristos, Domnul.” (Idem, p. 36)

Și din nou ne întrebăm: **Care e prețul plătit pentru întâlnirea cu Pruncul Isus? Simeon și Ana așteptau Mângâierea lui Israel!**

4. Ioan Botezătorul

Ioan este un reformator incontestabil al timpului său. Un personaj retras din lume, dar cu ochii atenți, cercetători, îndreptați către ea. Un om ce se consuma în slujba contemporanilor săi și a unei chemări supreme: pregătirea venirii Mântuitorului (Ioan 1,31).

„Ioan trebuia să fie un sol al lui Iehova pentru a duce oamenilor lumina lui Dumnezeu... Prin lucrarea de a pregăti calea pentru întâia venire a lui Hristos, el era reprezentantul acelora care au să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului.” (Idem, p. 72)

Locul lucrării sale este pustia, un ținut neprietenos, într-o regiune singuratică, dar în care își găsește chemarea și împlinirea. El este prezența muștrătoare a adevărului și a moralei, chemându-i în mod direct pe oameni să se pocăiască și arătând către apropierea Împărăției cerurilor. Și ei ascultau... pentru că văd în „glasul ce striga în pustie” un exemplu de dedicare, de credință, de principialitate și de putere sfântă. Momentul întâlnirii cu Mesia este apogeul lucrării sale. Un moment al recunoașterii, al emoțiilor sfinte și al unei bucurii eliberatoare; „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii...” (Ioan 1,29).

Ioan Botezătorul pecetluiește

momentul, botezând pe Fiul lui Dumnezeu, „căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit” (Mat. 3,15).

Ei s-au întâlnit... **Prețul plătit de Ioan Botezătorul pentru o întâlnire atât de specială? Pregătirea venirii Lui!**

„El privea pe Împărat în frumusețea Lui și uita de sine... Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privea la Dumnezeu.” (Idem, p. 74)

5. Prețul întâlnirii cu El

Magii – au privit cerul și au cercetat Scripturile. Tu... te poți identifica cu magii pentru anul ce tocmai a trecut? Ai avut privirea îndreptată către cer și ai cercetat Scripturile pentru întâlnirea cu El? I-ai oferit lui Isus tot ceea ce aveai mai prețios în sufletul și în casa ta? Ai căpătat putere prin studiu pentru a încheia călătoria acestui an? L-ai socotit pe El Cel mai important dintre toți?

Păstorii au vegheat. Tu... te poți așeza acum, la sfârșit de an, în locul păstorilor de pe câmpiile Betleemului? Ai auzit vocea lui Dumnezeu în liniștea nopții și în zorii dimineții vorbind inimii tale? Ai vegheat suficient pentru tine și cei din casa ta? Ai discutat în casa ta despre cel promis? Ai vegheat asupra pașilor și căilor tale? L-ai socotit pe El Păstorul tău?

Simeon și Ana au așteptat Mângâierea lui Israel. Tu... ai fost anul acesta un așteptător al Mângâietorului? În rutina de zi cu zi, ai știut să-L recunoști în viața ta? Poate vorbi Dumnezeu în mod convingător despre tine așa cum a vorbit despre Simeon și Ana în Scriptură? Poate...?

Ioan Botezătorul a pregătit venirea lui Isus. Tu... ai pregătit anul acesta calea revenirii Sale? Te-ai oferit ca exemplu de viață semenilor tăi? Au văzut în pregătirea ta pentru cer apropierea Împărăției cerurilor? A fost viața ta o muștrare tăcută pentru o lume prea agitată? Ai uitat de tine și ai privit doar la El?

Poți răspunde biruitor la aceste întrebări cercetătoare? Dacă da, Dumnezeu să fie laudat pentru o asemenea victorie! Dacă nu, în anul 2003 avem de plătit un preț, prețul întâlnirii cu... El!

Înnoirea minții noastre

Șapte pași pentru a te bucura de aventura uceniciei

„Ce pot să mai fac după atâția ani în care am făcut, am privit și am gândit ce nu trebuia?” Bântuit de amintiri păcătoase, Mike caută acum ajutor în viața de creștin.

La creațiune, Dumnezeu ne-a oferit incredibilul dar al minții noastre. Datorită minții, putem fi creativi, putem alege, putem învăța și putem să Îl cunoaștem. Am fost creați pentru comuniunea cu Dumnezeu. Prima informație înregistrată de mintea omenească a fost clipa în care această relație înmugurea. Deschizând ochii pentru prima oară, Adam a văzut fața Creatorului ridicându-se din intimitatea sărutului vieții.

Mintea ne conduce viața. În viață dezvoltăm obiceiuri, și ele zămislesc părtășia cu Dumnezeu. El ne cere să Îl iubim cu mintea noastră (Matei 22, 37). El cheamă la o transformare a minții (Romani 12,1.2). Putem avea gândurile lui Hristos (1 Corinteni 2,16), fiind transformați în slava Lui (2 Corinteni 3,18). Comportamentul nostru este influențat de legătura pe care o avem cu El (Filipeni 2,5; Efeseni 4,23).

Dumnezeu făgăduiește să pună Legea Sa în mintea noastră (Ieremia 31,33). El ne invită să ne rugăm cu mintea noastră (1 Corinteni 14,15).

Suntem într-o luptă pentru mintea noastră, iar o parte din această luptă se dă chiar în minte (Romani 8,5-8). Păcatul a creat în noi o tendință naturală spre rău. Influențele unei lumi păcătoase afectează și mai mult mintea. Acțiunile repetate dezvoltă adevărate structuri psihologice, cărări ale minții. Aceste drumuri de neuroni – obiceiuri și amintiri – ne conduc în mare măsură viața. Descoperim puterea păcatului în asocierea dintre firea noastră păcătoasă și curentul obiceiurilor. Chiar dacă am putea să ne dezvoltăm obiceiuri cu totul noi, nu putem să ne eliberăm de puterea păcatului. Suntem din fire sclavi ai păcatului (Romani 6,16).

Deși natura noastră nu va fi pe deplin transformată până la a doua venire (1 Corinteni 15,51-54), Isus a rezolvat problema pentru noi. Atunci când Îl primim ca Mântuitor, El ne eliberează de puterea

Benjamin C. Maxson,
directorul
Departamentului
Isprăvnicie de la
Conferința Generală

constrângătoare a păcatului (Romani 6,1-7.14-22; 8). Avem posibilitatea să ne alegem un nou Stăpân. Hristos ne oferă o viață nouă și putere de transformare, dar nu ni le impune. Trebuie să alegem această viață nouă și să conlucrăm

cu El la înnoirea minții noastre. Atunci, caracterul nou devine o realitate prezentă.

Împreună cu Mike, am explorat câțiva pași către colaborarea cu Dumnezeu și bucuria unei noi vieți:

1. Înfruntă realitatea păcatului prin rugăciune.

Din fire, ne împotrivism să recunoaștem că suntem păcătoși. Am dori să credem că nu suntem atât de răi ca alții. Totuși, Duhul Sfânt ne acuză de păcat pe toți, în mod egal. Atunci când ne comparăm cu Isus, descoperim o perspectivă diferită; ne vedem așa cum se vedea și Pavel cel dintâi dintre păcătoși (1 Timotei 1,15). Până când nu recunoaștem gravitatea păcatului nostru, nu vom tânji după o inimă transformată și o viață reînnoită. Mike trăia în fiecare zi cu descurajarea păcatului său. El avea nevoie să se accepte așa cum era, în Hristos.

2. Primește cu mulțumire viața în Hristos.

Fiind creștini, ne recunoaștem păcatul și Îl primim pe Isus ca Mântuitor personal (Romani 5,6-8; Efeseni 2,4-9). Intrăm în realitatea vieții veșnice (1 Ioan 5,11-13). Însă este foarte ușor să renunțăm la aceasta, din cauza firii noastre păcătoase și a luptei permanente cu păcatul (Romani 7,18.19). Prin voință, putem să ne acceptăm noua

identitate în Dumnezeu. Suntem iertați (1 Ioan 1,9). Suntem creați din nou (2 Corinteni 5,17). Primim toată puterea de care avem nevoie pentru a trăi cu Dumnezeu (Filipeni 4,13; 2 Petru 1,3.4). Stăm alături de El pe

tronul Său (Apocalipsa 3,21; Efeseni 2,6). În fiecare zi, începem viața în această realitate. Pe când descoperea această nouă realitate, Mike a început să

înțeleagă treptat viziunea transformatoare a identității sale în Hristos.

3. Îndreaptă-ți gândurile spre Hristos și spre lucrurile de sus.

Dumnezeu nu ne constrânge inima și mintea. El ne dă libertatea de a alege singuri cu ce să ne hrănim preocupările. Dumnezeu ne invită să

privim, în mintea noastră se dezvoltă amintiri și drumuri noi. „Dacă-L cunoaștem pe Dumnezeu, așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră este o viață de continuă ascultare” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 558). Ellen White spune că, dacă apreciem caracterul lui Hristos și intrăm în comuniune cu Dumnezeu, păcatul va deveni un lucru pe care îl vom disprețui.

4. Fii dispus să trăiești cu misterul lui Dumnezeu.

Putem să cunoaștem suficient, ca să umblăm cu Dumnezeu, dar niciodată nu vom fi capabili să Îl înțelegem pe deplin. Cum ar putea mintea noastră limitată să-L înțeleagă pe Creatorul care este din veșnicie, care vorbește și, la Cuvântul Său, lumile iau ființă? Cine poate să cuprindă un Dumnezeu care S-a făcut om (Ioan 1,14) și a murit pe o cruce? Mike a descoperit că o parte din dezbaterile teologice care îl atrăgeau atât de mult despicau firul în patru și Îl analizau pe Dumnezeu la microscop. El a învățat să Îl accepte fără a mai căuta răspuns la orice întrebare.

ne îndreptăm privirea spre El, spre lucrurile cerești și adevărate (Coloseni 3,1.2; Evrei 12,1-3). Atunci, pacea lui Dumnezeu ne va păzi inimile (Filipeni 4,4-9). Când Îl

5. Activează-ți deprinderile spirituale. Disciplina spirituală este unealta uceniciei, dezvoltând apropierea de Dumnezeu. Pe măsură ce căutăm să Îl cunoaștem pe

Dumnezeu și să umblăm cu El, mintea noastră devine leagănul părtășiei cu Creatorul și Mântuitorul nostru – gândurile noastre ating gândurile lui Dumnezeu.

Prin deprinderi, precum: studiul interactiv al Bibliei, rugăciune, meditație, memorare și sinteză, Mike a început să se adâncească în Scriptură și să își umple mintea cu Dumnezeu și cu realitatea Sa. În creierul lui s-au ținut noi structuri, iar cărările noi au estompat îndemnul obiceiurilor păcătoase. Aceste structuri psihologice l-au ajutat chiar să se împotrivescă vechilor șabloane.

6. Perseverează în prezența lui Dumnezeu.

Isus ne-a făgăduit că va fi lângă noi (Matei 28,18-20). Pavel declară că Hristos ne umple inimile prin Duhul Sfânt (Efeseni 3,15-19). Prin credință, putem să acceptăm prezența Sa. În cursul zilei, să ne

ancorăm mintea în această realitate și, treptat, vom deveni conștienți de prezența Lui. Pe măsură ce ne vom obișnui și vom fi atenți la prezența Lui, viețile noastre vor fi transformate. Conștientizând tot mai mult că Isus era cu el, Mike a ales cu mai multă convingere să reziste oricărui lucru care ar fi stricat armonia dintre inima lui și a lui Dumnezeu.

7. Împotrivește-te păcatului în mod activ.

Deși natura noastră este încă păcătoasă și avem lupte de purtat, Hristos ne-a eliberat de puterea înrobitoare a păcatului (Romani 6). Dușmanul caută încă să ne distrugă (1 Petru 5,8). Însă, prin puterea lui Hristos, vom rezista; și puterea care a biruit Calvarul va câștiga încă o dată biruința. Consacrați lui Dumnezeu, vom rezista (Iacov 4,7,8).

Mike a început să înțeleagă pașii acestei creșteri. Ne consacram lui

Dumnezeu. Ne împotrivim diavolului. Ne apropiem de Dumnezeu. Invocăm prin credință prezența Sa și, prin puterea Lui, ne împotrivim ispitei. Dar trebuie să o facem la nivelul dorințelor noastre la nivelul minții (Iacov 1,14,15). Isus ne învață că păcatul are loc cu adevărat în minte (Matei 5,21,22,27,28), și aici se câștigă sau se pierde lupta. Dacă ne împotrivim păcatului și primim biruința Lui în dreptul nostru, înaintăm în credință, cerând putere și o viață nouă.

Într-o zi, orice obicei păcătos va dispărea, iar firea noastră păcătoasă va fi transformată. Dar, așteptând revenirea lui Isus, putem să creștem în El. Putem experimenta înnoirea minții noastre prin Harul Său transformator. Devenim părtași la natura Sa divină (2 Petru 1,4). Putem să privim spre El și să fim transformați, ca să ajungem asemenea Lui.

Cine poate să cuprindă un Dumnezeu care S-a făcut om și a murit pe o cruce?

Pastor sau capelan?

Ca să putem face asemănări și distincții între noțiunea de pastor și cea de capelan, este nevoie mai întâi să definim cei doi termeni. Despre ceea ce este un pastor nu este prea greu să vorbim, pentru că venim mereu în legătură cu el, aproape în fiecare săptămână. El este omul trimis de Dumnezeu și așezat de biserică să îngrijească, din punct de vedere spiritual, una sau mai multe biserici locale. Pentru acest lucru, el are o pregătire profesională adecvată, este înzestrat cu responsabilități specifice, are un număr de competențe și autoritate eclesiastică, în funcție de capacitățile personale și nivelul de experiență în lucrare.

Ce este un capelan nu știm prea bine. Am auzit doar referiri ocazionale, din care ne dăm seama că și el este tot un fel de pastor, dar care lucrează în alte locuri decât în biserica locală din sat sau din oraș. Pentru a ne clarifica mai bine, este nevoie să ne documentăm, să întrebăm și să aflăm amănunte lămuritoare. Cel mai sigur și eficient este să stăm de vorbă cu cineva care cunoaște foarte bine răspunsul la întrebările noastre în acest domeniu. Vă propun să-l întrebăm pe Richard O. Stenbakken, directorul Serviciului Capelaniei Adventiste de la Conferința Generală. Acesta tocmai ne-a vizitat țara, la începutul lunii noiembrie, anul acesta, pentru a conduce prima convenție a capelanilor adventiști din România.

De unde vine numele și înțelepticia de capelan?

Se povestește că Martin de Tours, un ostaș creștin din armata romană, a întâlnit un om nevoiaș pe care dorea să-l ajute. Cum și el era foarte sărac, singura posibilitate a fost aceea de a împărți cu el mantaua ostășească. Așa că Martin și-a tăiat mantaua în două și a dăruit jumătate sărmanului. Noaptea următoare, a venit un ger năpraznic și, în timp ce ostașul binefăcător încerca să se protejeze de frig cu jumătatea de manta care-i mai rămăsese,

se gândea cu bucurie că și cerșetorul are cu ce să se învelescă și nu va muri de frig. El a avut un vis, în care se făcea că cel ajutat era chiar Hristos. Isus promisese că, ori de câte ori cineva ajută pe un om neînsemnat, El Se consideră ajutat și va răsplăti fapta de binefacere. Această întâmplare l-a făcut pe Martin de Tours celebru. Atunci când acesta a murit, jumătatea sa de manta a devenit un adevărat obiect de cult, pe care orice urmaș al său se simțea onorat să-l poarte. Cu timpul, mantaua a devenit un simbol, iar, pentru păstrarea lui, a fost nevoie de o cutie specială. Această cutie s-a

Ion Buciuman,
director
Asociația Pastorală,
Uniunea de Conferințe

numit *capela*, iar purtătorul ei s-a numit *capelan*. Acesta este mitul despre începutul serviciului de capelanie. Deci, această îndeletnicire își are originile în armată, primii capelani au fost oameni dedicați slujirii altora, în cadrul armatei.

Care sunt domeniile actuale, în care își desfășoară activitatea un capelan?

În afară de armată, cu toate ramurile ei, întâlnim capelani în spitale, în închisori, și în campusurile școlare de toate gradele. Mai nou, există o preocupare pentru acest tip de lucrare chiar și în zonele industriale și cele comerciale.

Ce face un capelan?

Capelanul îndeplinește o slujire complexă, care poate fi comparată cu ceea ce citim despre Hristos, care făcea bine, învăța pe oameni, vindeca suferința și predica Evanghelia. Acolo unde există o situație de criză, capelanul este în domeniul lui de activitate. În armată, oamenii se confruntă cu pericole și riscuri extreme, iar capelanul este acolo pentru a asista nevoile lor sufletești. În închisori, oamenii se află într-un loc de strămtorare și sunt mai deschiși pentru preocupări de natură spirituală și mai accesibili pentru Evanghelie. În școală, uneori elevii și studenții sunt despărțiți de prieteni și familie, iar capelanul are un domeniu foarte intens de lucru. Să nu mai vorbim de spitale, unde sufletul aflat în suferință are mare nevoie de ajutor, mângâiere și încurajare.

Unde își găsește capelanul, în Scriptură, descrișă misiunea sa?

Psalmul 107 este considerat ca fiind baza teologică a serviciului de capelanie. În ansamblul lui, Psalmul capelanului vorbește despre

intervenția protectoare a lui Dumnezeu în diverse locuri și situații de strămtorare, iar capelanul se consideră omul chemat de Dumnezeu să împlinească lucrarea Sa acolo. În versetul 4, se spune că oamenii erau în pericol în teritorii străine. Aceasta poate fi considerată o sugestie pentru lucrarea capelanului în armată. În versetul 10, sunt descriși „cei ce se așezau în întuneric și umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și în fiare...”. Sugestia este cât se poate de evidentă despre cei din închisori sau chiar regimul cazon poate fi identificat aici. Versetul 17 amintește de suferinza psihică, iar versetul 23 se referă la „cei ce se coborâseră pe mare în corăbii”, deci marinarii. Apoi, vine versetul 36, unde se vorbește despre aglomerările urbane. Se presupune că acolo sunt școlile unde este nevoie de capelani.

Revenind la armată, cum se împacă declarația de necombatant cu faptul că biserica noastră este reprezentată foarte serios în acest domeniu?

Într-adevăr, în armata americană, capelanii adventiști sunt o prezență vizibilă și foarte activă. Marina militară are la conducerea capelaniei pe viceamiralul Berry Black, care face cinste nu numai

armatei, dar și bisericii sale, prin capacitatea sa remarcabilă de predicator. Știți că el este mereu invitat să vorbească la diverse întâlniri de prestigiu. Oricât ar părea de ciudat, dar capelanul rămâne un necombatant. Potrivit declarației de la Geneva și altor reglementări în domeniu, capelanul nu poartă niciodată o armă de foc sau de nici un fel. El se află acolo nu pentru că susține ideea războiului sau a violenței, ci pentru că acolo sunt oameni care au nevoie de serviciile sale. Capelanul se confruntă cu aceleași pericole și privațiuni și folosește aceeași hrană și aceleași condiții de locuit, ca și cei pe care îi ajută, iar acest fapt îl califică mai bine pentru slujba pe care o face. El lucrează din interiorul sistemului și este mult mai eficient decât cineva care vine din afara lui. Capelanul are datoria să facă viața cazonă mai umană, determinând chiar modificări legislative pentru acest lucru.

Să înțelegem că lucrarea capelanului este o misiune adevărată?

Capelanul se află permanent într-o misiune specială. Poziția și experiența sa îi dau posibilitatea să acționeze în locuri în care nici un civil nu are cum să fie prezent și cu atât mai puțin să fie credibil și

eficient. În ziua mării întâlniri, capelanul va vedea rodul muncii sufletului său. Condiția sa de misionar întrupat în mediul său de slujire i-a adus o mulțime de privațiuni și greutăți specifice, dar sufletele câștigate au făcut să merite acest sacrificiu.

Care este prima deprindere profesională, necesară unui bun capelan?

Ca unul care este chemat să lucreze cu cei aflați în nevoie, capelanul trebuie să-i poată înțelege. Deci, prima și cea mai importantă deprindere este cea de ascultare și înțelegere. Numai după aceea poți interveni eficient, după ce ai înțeles corect care este nevoia celui asistat.

Constat că aceeași deprindere este necesară și unui pastor. Cum se identifică un capelan cu un pastor?

De fapt, un capelan este un pastor care își desfășoară activitatea în interiorul unei alte organizații decât conferința și biserica locală. El colaborează cu cele două, dar aparține altei structuri pe care o slujește și o

influențează în vederea adaptării ei pentru împlinirea nevoilor spirituale ale oamenilor de acolo. Un capelan este un pastor din punct de vedere al pregătirii teologice, dar mai are și alte competențe și responsabilități, care să-l facă în stare să-și împlinească rolul în instituția de care aparține. Simplu spus: orice capelan este un pastor, dar nu orice pastor este și capelan. Responsabilitățile și competențele unui capelan le cuprind și pe cele de pastor, dar sunt mai multe decât acestea.

Cum credeți că se poate dezvolta lucrarea capelaniei în România?

Nu cunosc prea bine toate condițiile și posibilitățile existente în țara dumneavoastră, dar atât cât

am putut să-mi dau seama, voi aveți deja o activitate destul de avansată în acest domeniu. Aveți câteva școli ale bisericii și aveți deja capelani numiți oficial. Sunteți prezenți în închisori și am înțeles că și în unele spitale. Intuiesc că sunt încă posibilități neexplorate. Vă încurajez să avansați cât se poate de mult și să încercați și domenii noi. Este nevoie de curaj și credință pentru a dezvolta ramurile noi ale lucrării. Uneori, ușile sunt deja deschise și așteaptă doar să fie cineva dispus să se implice și să intre. Apoi, mai sunt necesare cel puțin încă două lucruri. Unul ar fi un sistem coerent de instruire corespunzătoare a personalului care lucrează în acest domeniu. Bunăvoința și dăruirea de sine a voluntarilor și autodidacților sunt un lucru minunat, dar pregătirea profesională nu poate fi suplinită cu nimic. Al doilea element necesar este o organizație de

susținere, cu recunoaștere legală din partea autorității statului. Pe această cale, oamenii noștri ar putea lucra mult mai eficient. Direcțiile în care ați lucrat s-au vădit a fi foarte rodnice. Este nevoie să continuați să vă dezvoltați, iar eu vă doresc succes.

Declarația de misiune a Asociației Capelanilor Adventiști

Asociația Capelanilor Adventiști cuprinde totalitatea capelanilor care au pregătirea profesională și competența necesară și care își desfășoară activitatea în locurile lor specifice, în consacrare față de Isus Hristos și în contextul Misiunii Globale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ei îi pregătesc pe cei pentru care lucrează pentru a doua venire a lui Hristos.

Prin lucrarea acestor capelani, organizația înțelege să răspundă nevoilor unice ale oamenilor aflați în diverse situații, cum ar fi: armată, detenție, școli și instituții de îngrijire a sănătății. Pentru împlinirea acestui scop, se impune prezența întrupată și nemijlocită a acestor capelani în locul și condițiile tuturor celor aflați în nevoie.

„SOLA SCRIPTURA” – PARIS

PRIMA FILIALĂ EXTERNĂ

Echipa Sola Scriptura, Paris

Beatrice Lospa,

directorul
Institutului
„Sola Scriptura”

Cursanții Sola Scriptura, Paris

Duminică, 3 noiembrie 2002, Institutul de studii biblice prin corespondență „Sola Scriptura” a marcat o nouă etapă în dezvoltarea sa – deschiderea oficială, la Paris, a primei filiale externe. Din România a fost delegat să participe la acest eveniment, directorul asistent al filialei „Sola Scriptura” – Muntenia – Augustin Vasilescu.

Întrebat despre specificul acestei noi filiale, „Sola Scriptura”, pastorul Bisericii Adventiste Române din Paris, Emil Lazăr, ne-a răspuns:

Specific filialei „Sola Scriptura” la Paris este organizarea ei în două secțiuni: prima țintește către educația continuă a membrilor bisericii, și a doua este secțiunea tradițională a studiilor biblice prin corespondență. În prima secțiune, sunt cuprinși toți aceia care vin în mod regulat la biserică. Avem aici 90 de persoane, din care 10 sunt neadventiste. Cursurile propuse acestora sunt cele 5, pe care „Sola Scriptura” le oferă în

mod obișnuit, plus trei studii produse special pentru ei: un curs de studiu al evangheliilor, unul de aprofundare a Apocalipsei și unul despre istoria Bisericii Adventiste. Avem o echipă de 5 secretari și un trezorier, care se ocupă de funcționarea acestei secțiuni. Cealaltă, secțiunea prin corespondență, va demara în cursul lunii noiembrie. Strategia este aceea de a-i contacta pe românii cu domiciliul stabil, aflați în zona pariziană. Studiile propuse sunt cele cinci cursuri din oferta generală a institutului. Cele noi vor intra, probabil, în circuit mai târziu.

Ce planuri de viitor aveți cu privire la filiala „Sola Scriptura” din Paris ?

La începutul primăverii, vrem să finalizăm traducerea cursurilor de sănătate și de familie în limba franceză și sperăm să obținem finanțare pentru tipărirea lor până la sfârșitul verii lui 2003, urmând să demarăm pe același sistem o

lucrare pentru prietenii noștri francezi.

Cum apreciați evenimentul de duminică, 3 noiembrie 2002?

Duminică, 3 noiembrie, la deschiderea anului de studii, au fost în jur de 60 de persoane, iar atmosfera a fost una excelentă. Am simțit nerăbdarea și bucuria lor de a răsfosi cursurile oferite și curiozitatea de a începe să le studieze. Fiecare a avut posibilitatea să aleagă un curs de lungă durată (Programul academic) și un curs de scurtă durată.

Fotografiile care însoțesc acest articol aduc puțin din atmosfera generală a evenimentului de la Paris, dar putem intui atât bucuria părtășiei, cât și sobrietatea născută în urma deciziei de a face din Cuvântul lui Dumnezeu stindardul unei vieți creștine autentice, precum și unica sursă de alimentare a speranței advente. Dumnezeu să binecuvânteze Sola Scriptura din Paris !

PRINDE-TE DE ALTAR, DAR NU TE ATINGE DE LEGE!

Emilian Niculescu,

președinte
Conferința Transilvania
de Sud

Oare de ce în Sanctuarul Vechiului Testament accesul publicului era permis doar până la altarul de jertfă și nu până la chivotul Legii? Un răspuns scurt și rezonabil ar fi acela că, în Sfânta Sfințelor, unde se afla chivotul, era prezența lui Dumnezeu. Dar Biblia ne relatează câteva cazuri, când chivotul Legii a fost atins în afara cortului întâlnirii, iar consecințele au fost tragice. De pildă, Uza a fost pedepsit pe loc cu moartea, pentru că întins mâna, ca să împiedice răsturnarea chivotului în timpul transportului spre Ierusalim (2 Sam. 6,6); iar locuitorii din Bet-Şemeş au fost pedepsiți doar pentru faptul că „s-au uitat în chivotul Domnului” (1 Sam. 6,19). Însă tot în Biblie citim că „Adonia s-a temut de Solomon; s-a sculat și el, a plecat și s-a apucat de coarnele altarului” (1 Împ. 1,50); despre Ioab se relatează că: „a fugit la cortul Domnului și s-a apucat de coarnele altarului” (1 Împ. 1,28 u.p.). Este adevărat că și ei au fost pedepsiți cu moartea, dar nu pentru motivul că au pus mâna pe un obiect sfânt al Sanctuarului. Să tragem concluzia că altarul nu este atât de sfânt precum este chivotul? Să fie oare mai sfântă Legea decât jertfa? Oare nu tocmai proclamarea Legii pe Muntele Sinai, într-o atmosferă de o solemnitate și sfințenie aparte, precum și scrierea ei cu însăși mâna lui Dumnezeu îi conferă o importanță și o sfințenie de prim rang? Oare de aceea Legea a fost așezată în Sfânta Sfințelor, iar altarul de jertfă doar în curtea sanctuarului? Până la instaurarea preoției levitice, ceremonialul jertfei putea fi săvârșit de persoane care nu aveau neapărat o chemare specială. Sanctuarul fiind o prezentare intuitivă, miniaturală, a

Planului de Mântuire, putem oare să concluzionăm că în centrul lui se află Legea morală, și nu jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus Hristos, Muntele Sinai, și nu Golgota?

Într-o reprezentare grafică, timpurie, a Planului de Mântuire, în cartea *Bible Readings for the Home* (Lecturi biblice pentru familie), în centrul tabloului, era înfățișat Muntele Sinai în momentul solemn al proclamării Decalogului, iar Muntele Golgotei era așezat într-o poziție secundară. La o ediție ulterioară, tabloul a fost corectat, așezând în centru, mare, pe Isus Cel răstignit.

Aș dori ca, de data aceasta, să abordăm Legea morală dintr-o altă perspectivă, care ne va ajuta să înțelegem locul aparte pe care îl ocupă atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, și să clarificăm mai mult raportul altar – Lege, fără a crea aceea rivalitate falsă, artificială, conform unor interpretări neîntemeiate.

Totul pornește de la înțelegerea funcției pe care o are Legea morală, rolul de etalon moral unic. De fapt, așa este prezentată ea în Biblie: „Pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului” (Rom 2,20).

În Sanctuar, Dumnezeu a fixat două puncte de întâlnire cu omul:

- În fața chivotului Legii: „Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.” (Ex. 25, 22). Aici putea intra doar marele preot, o dată pe an, în marea Zi a Ispășirii.

- În fața altarului: „Aceasta este arderea de tot necurmată, care va fi

adusă de urmașii voștri, la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului; acolo Mă voi întâlni cu voi și îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel, și locul acela va fi sfințit de slava Mea.” (Ex. 29, 42.43).

În Sfânta Sfințelor, omul stătea față în față cu etalonul dreptății divine, ridicat la măsura neprihănirii, a sfințirii, a desăvârșirii; iar în fața altarului, omului i se vorbea despre măsura iubirii divine, ridicată la cota incomensurabilă a iertării totale, a răscumpărării și a acceptării. Deși slava lui Dumnezeu umplea tot Sanctuarul, El subliniază manifestarea specială a slavei Sale în cele două puncte, în preajma chivotului și în preajma altarului jertfelor.

Decalogul exprimă punctual așteptările lui Dumnezeu privind măsura iubirii noastre, iar altarul jertfelor exprimă măsura iubirii lui Dumnezeu față de om.

Istoria etaloanelor

Privind lucrurile din punct de vedere istoric, oamenii au sesizat deja de mult timp importanța stabilirii unei uniformități a unităților de măsură, condiție unică pentru siguranța tranzacțiilor comerciale la orice nivel. De aceea, în țările mai civilizate, au fost desemnate persoane oficiale, însărcinate să supravegheze ca unitățile de măsură utilizate să fie în conformitate cu legile în vigoare. Dar, pentru a fi posibil lucrul acesta, trebuiau stabilite și construite etaloane.

În timp ce Decalogul este o expresie, o „copie” a caracterului lui Dumnezeu, pe Terra alegerea etaloanelor fundamentale ale

unităților de bază a fost o problemă arbitrară. Universalitatea lor nu s-a realizat decât în urma unei convenții între oameni. Așa s-a ajuns la Convenția Metrului și, în 1875, s-a semnat un tratat prin care a luat naștere Conferința Generală a Greutăților și Măsurilor, la care, în 1985, au aderat 47 de state, dintre țările industrializate.

Dezvoltarea științifică, tehnică și industrială pretinde ca unitățile de măsură să fie identice, să aibă aceeași semnificație pentru toți, pentru că altfel s-ar crea o adevărată babilonie. Acest rezultat s-a atins prin alegerea a câte unui etalon pentru fiecare mărime de măsurat, etalon care definește cu precizie o unitate universal admisă. „Dar alegerea, conservarea, perfecționarea etaloanelor... cere o muncă imensă”, notează Enciclopedia Universalis. Astăzi spunem „un metru”, „un kilogram” și toți ne înțeleg. Pare atât de simplu, dar până ce s-a ajuns aici, drumul a fost neînțeles de lung.

Drumul atât de „lung” al metrului

În vechime, unitățile de măsură făceau apel la dimensiunile omului (picior, cot, palmă, deget). Protagoras, un filozof grec (481? – 411 î.Hr.), a rostit conceptul celebru: „Omul este măsura tuturor lucrurilor”. De altfel, aceste instrumente erau practice, la îndemână, universale, dar supuse variației. (Din păcate, pe tărâmul moral, asemenea „unități de măsură” subiective sunt atât de mult uzitate, dovadă fiind diferențele criteriilor morale de la om la om, de la o biserică la alta).

Totul începe în Franța, unde Carol cel Mare introdusese deja anumite reforme și totuși, în ciuda eforturilor mai multor regi, cum ar fi: Filip cel Frumos, Ludovic al XI-lea, Francisc I, Ludovic al XIV-lea, de a păstra unitatea în domeniul unităților de măsură, acestea s-au dovedit a fi sterile. În anul 1670, Jean Picard, un astronom francez, care tocmai ajunsese să măsoare un grad al meridianului terestru, propune ca să se facă o reformă radicală în stat, în

domeniul greutateilor și al măsurilor, și să se adopte ca punct de plecare lungimea pendulului simplu, a cărui oscilație este de o secundă. El și-a argumentat propunerea astfel: „De teamă ca acestei unități de măsură să nu i se întâmple ceea ce s-a întâmplat altora, din care nu a rămas decât numele, noi îi atașăm un original, care este extras din natură și este invariabil și universal”.

Însă această propunere a fost părăsită din cauza dificultăților pe care așteptau să le întâmpine din partea frontului obiceiurilor inveterate. Calculele ulterioare au arătat că, dacă s-ar fi acceptat propunerea lui Jean Picard, s-ar fi ajuns la o valoare foarte apropiată de valoarea metrului de azi, pentru că lungimea pendulului care bate o secundă la 45 grade, latitudine nordică, la nivelul mării, este de 0,993977 m. Dar de abia acum începe un drum foarte lung, care va adăuga cei 6, 23 mm.

La 8 mai 1790, Adunarea constituantă franceză, la propunerea lui Talleyrand, hotărăște să se formeze o comisie de savanți francezi, propuși de Academie, care să calculeze lungimea pendulului care are oscilația de o secundă la 45 grade latitudine nordică, la nivelul mării.

Deoarece englezii invitați au refuzat colaborarea, la 17 martie 1791, comisia franceză propune ca unitate de măsură a zecea milioana parte din sfertul de meridian terestru, iar numele să fie „metru” de la grecescul „metron” („măsură”).

Abia în anul 1799 se ajunge la stabilirea acestei valori, după măsurători realizate în ambele emisfere.

În anul 1801, se hotărăște ca datele obținute să fie declarate legale și exclusive. La articolul „Metrique” Dicționarul Larousse notează: „În ciuda admirabilei simplități a sistemului metric și a indiscutabilei comodități a calculelor decimale, o parte a populației s-a ridicat împotriva acestei inovații utile, atât din cauza violenței pe care tindea să o exercite asupra obiceiurilor vechi, cât

și a facilității pe care vechile unități de măsură le ofereau micilor comercianți pentru a-i înșela pe cumpărătorii ignoranți și neexperimentați.”

În anul 1837, la propunerea ministrului comerțului, camerele legislative franceze au decis ca, începând cu data de 1 ianuarie 1840, toate unitățile de măsură, diferite de cele stabilite de lege, adică cele ale sistemului metric, să fie interzise.

„În anul 1873, o comisie internațională, numită Comisia Metrului, s-a întrunit la Paris cu scopul de a aviza adoptarea unui metru universal... După discuții aprinse, s-a renunțat la ideea de a măsura din nou meridianul... și s-a definitivat metrul francez” – Articolul „Metrique” din dicționarul Larousse.

Un drum lung de peste 200 de ani pentru nașterea „metrului” și adoptarea lui ca unitate de măsură universală! De asemenea, pare de neînțeles de ce doar 47 de state, din cele cca. 210 state ale lumii, au aderat la acest sistem internațional!

„Sfințenia” etaloanelor

Este interesant ceea ce menționează dicționarul francez Larousse, articolul „Metrique”, din anul 1875: „La antici, etaloanele erau considerate sfinte și, în consecință, erau păstrate în locuri sfinte. În primii ani ai monarhiei franceze, etaloanele se păstrau chiar în palatele regale. În anul 864, Carol Pleșuvul a decretat ca toate țările supuse lui să-și conformeze unitățile de măsură după tiparul pe care chiar regele personal le avea în pază”.

„Comisia (e vorba de Comisia Internațională a Metrului) a reglementat în același timp toate prevederile de precauție pentru a asigura metrului-etalon dimensiunile voite. S-a rămas la o riglă prismatică, cu secțiunea în formă de X, pentru a i se asigura o perfectă rigiditate. Ea urma să fie din platină iridată. [...] Fuziunea aliajului de platină și iridiu are anumite dificultăți și cere o temperatură superioară de 2000 de grade... primii metri au fost turnați cu solemnitate, la Școala normală, în

prezența președintelui republicii, la 6 mai 1873.” – Articolul „Metrique” din dicționarul Larousse.

Cred că așa înțelegem mult mai bine de ce se păstrează Marele Etalon Moral al omenirii în Sfânta Sfințelor din Sanctuar, acolo unde era prezența Regelui regilor și de ce Și-a rezervat Dumnezeu dreptul exclusiv de rostire și scriere, în circumstanțele Exodului, ale vechiului legământ. Același lucru este valabil și pentru noul legământ: ”Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor și o voi scrie în inima lor” (Ier 31,33).

Totodată, înțelegem mai bine gravitatea intervenției lui Uza. El a încercat să pună mâna pe etalonul cerului, într-o manieră vulgară, nerespectând prevederile divine.

Spre neschimbare

Deși pare normală, ne uimește această preocupare de a păstra cu atâta conștiințiozitate unitățile de măsură odată stabilite. Există o continuă preocupare de a defini cu mai multă precizie fiecare unitate de măsură. Acest proces de perfecționare este adesea foarte rapid.

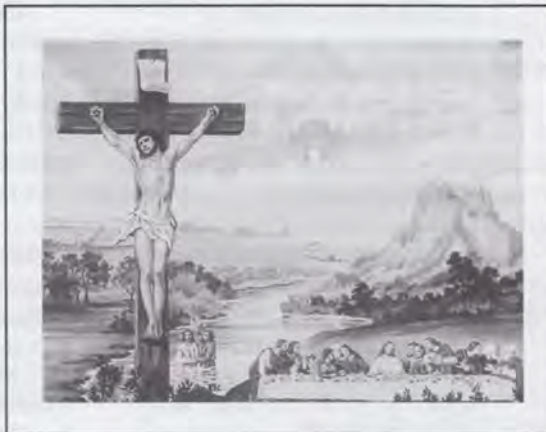
În privința unității pentru lungime, din 1983, s-a trecut pe rând de la meridian, la rigla de platină iridată, apoi la lungimea de undă a radiației atomului de crypton 86.

Începând cu anul 1983, metru este: ”lungimea traiectului parcurs în vid de lumină pe durata de 1: 299 792 458 sec.”

Dar ceea ce este demn de subliniat cu privire la exemplele de mai sus, de redefinire în funcție de repere tot mai exacte, este faptul că nu au schimbat niciodată valoarea fundamentală a unităților de măsură.

În privința etalonului moral al Celor Zece Porunci, acesta nu a trebuit să fie modificat niciodată. Dovada acestei perfecțiuni este faptul că, după cca. 1500 de ani de la rostirea Celor Zece Porunci pe Muntele Sinai, Domnul Isus Hristos, în prima Sa cuvântare publică,

declară clar și răspicat că nu este necesară și nici permisă nici cea mai mică schimbare în conținutul Legii, „nici chiar o frântură de slovă”. (Matei 5, 17-19) Domnul Isus Hristos, Cel care a rostit Cele Zece porunci pe Muntele Sinai și a fost rugat să nu mai vorbească (Ex. 20,19), a expus pe Muntele Fericirilor atitudinea Sa față de Lege. De data aceasta, a vorbit ca Om, deoarece „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor” (Fil.2,7). Această dezbrăcare a însemnat dezbrăcarea Sa de divinitate, dar a venit purtând Legea în inima Sa, așa cum a promis în Psalmul 40,7.8. În felul acesta, El devine Modelul desăvârșit al omului intrat în legământul cel nou, care are Legea în inima Sa (Ier, 31, 31-33) și primește puterea Duhului, ca s-o împlinească (Ezechiel 36, 26.27).

Profeția lui Daniel a prevestit că, în desfășurarea istoriei, va apărea o putere „care se va încumeta să schimbe vremile și Legea” (Dan., 7.25), fapt pentru care va fi judecată și pedepsită cu nimicirea „pentru totdeauna” (vers. 26). Cu alte cuvinte, va depăși cu mult vinovăția celor din Bet-Semeș și a lui Uza, pentru că va modifica etalonul divin, ceea ce nici Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu a făcut. E regretabil că azi mulți creștini (care creează un antagonism fals între Lege și har, între chivot și altar, între dreptate și iubire) încearcă să pună pe seama lui Isus această modificare și chiar desființarea Legii și astfel, în

mod inconstient, comit blasfemia identificării Domnului Isus cu puterea denunțată prin profeția lui Daniel.

În Persoana și misiunea Domnului Isus Hristos se vede armonia perfectă dintre chivot și altar, dintre Lege și Jertfă. El poartă Legea în inimă și este Mielul de jertfă, de aceea cine se apropie de Hristos se apropie implicit și de altar, și de Lege. Astăzi, a te prinde de altar înseamnă a te prinde de Domnul Isus pentru a obține iertare de păcatele dezvăluite de Lege. Înseamnă a te prinde de El pentru a înfăptui în tine înscrierea Legii în minte și în inimă. Isus Hristos este Etalonul perfect, așa ni-L prezintă apostolul neamurilor, apostolul Pavel: „până vom ajunge toți la unirea credinței, și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4, 13).

Poți să te prinzi de altar cu toată puterea. Adonia și Ioab au făcut-o în disperarea lor, alergând ca la un ultim refugiu, și s-au prins de coarnele altarului. Este locul cel mai sigur. Este cea mai bună soluție. Pentru a veni în întâmpinarea păcătoșilor, Domnul Isus a mutat altarul nu doar în afara Sanctuarului, ci chiar în afara cetății Ierusalimului. El a scos altarul

din enclava națională artificială: „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui” (Evrei 13,12-13).

Deși Ioab și Adonia au ales cel mai bun loc de refugiu, păcatele nerezolvate, nemărturisite, nu sunt acoperite de jertfa de pe altar. Porunca lui Dumnezeu sună astfel: „Chiar și de la altarul Meu să-l smulgi ca să fie omorât” (Exodul 21,14).

Poți să te prinzi de altar, dacă dorești să trăiești în armonie cu Legea!

Mark și fântâna cea veche

de Edna May Olsen

Ce-ar fi să o vizităm pe doamna Reed, mai pe după-amiază, îi spuse mama lui Mark, de îndată ce băiatul se întoarse de la școală. Sunt sigură că are nevoie de ceva cumpărături.

Doamna Reed locuia într-o casuță frumoasă, cu o grădină mare, la marginea orașului.

– Sunt atât de fericită că ați venit! spuse ea. Mulțumesc pentru cumpărături! Știți, nu m-am simțit prea bine în ultima vreme și n-am mai mers la piață, iar cămara este goală.

Mai târziu, după ce cumpărăturile au fost depozitate la locul lor, doamna Reed le-a pregătit o limonadă rece.

Eu tot cred că este grozav să poți avea apă de la robinet, chicoti ea. Știi, Mark, am trăit în casa aceasta aproape toată viața. Și nu am avut dintotdeauna apă curentă și electricitate.

– Și cum vă descurcați atunci? o întrebă Mark.

– Păi, folosim o lampă cu gaz sau lumânări și scoteam apă din fântâna din spatele grădinii.

– Chiar așa? se miră Mark. Mai aveți încă fântâna?

– Da, aș merge să ți-o arăt, dar s-a întunecat prea tare. Să-mi aduci aminte data viitoare, când mai veniți pe la mine.

Data următoare, grădina dormea sub nămeți de zăpadă.

Nu-i nimic, îl liniști mama pe Mark. O să vedem fântâna la vară. Gândește-te însă la vremea când doamna Reed trebuia să scoată apă

din fântână, chiar dacă era sau nu zăpadă.

Mai târziu, Mark își aminti din nou de fântâna cea veche.

Putem să mergem să o vedem? întrebă el.

– Sigur că da, zâmbi doamna Reed.

Curând, ajunseră în spatele grădinii. Florile primăverii încolțiseră îndrăzneț de sub frunzele moarte.

Aici este, spuse mândră doamna Reed. Uite și găleata veche de lemn. Nici nu mai știu de câte ori am cărat găleata plină cu apă de aici până acasă. La început, mă stropeam pe picioare, dar apoi am învățat cum să o duc.

Doamna Reed ridică o piatră în mână.

Ascultă bine, până când auzi piatra în apa fântânii, îi spuse ea lui Mark. Așa îți vei face o idee despre cât este de adâncă.

– Pot să încerc și eu? întrebă Mark.

Băiatul aruncă pe rând câteva pietre și le auzi plescăind, când atinseră apa.

Acum, Mark, îi spuse doamna Reed, ajut-o pe mama să coboare găleata în fântână.

Roata era înțepenită, dar, cu puțin efort, începu să se învârtă, scârțâind. Găleata se cufundă în apă.

Acum trebuie să învârtim în celălalt sens, ca să ridicăm găleata, spuse mama. Hai, Mark, să vedem cât ești de puternic!

Deși a fost un pic mai greu, găleata a ajuns la suprafață.

– Este apa bună de băut? întrebă mama.

Doamna Reed îi asigură că apa fusese testată recent și era potabilă. Băiatul luă puțină apă în palmă. Era rece și curată.

– Mmm, este delicioasă, spuse Mark. Pot să-mi iau un pahar ca să beau? Mi-e tare sete!

Ora familiei

- Marți (sau în orice altă zi), invită-ți familia la altar.
- Dați exemple de povestiri din Biblie, în care personajele s-au întâlnit la fântână (vezi Geneza 24,10-20; Geneza 26,19-22; Exod 2,16-20; Ioan 4,1-15).
- De ce este apa importantă pentru ființele vii?
- La ce Se referea Isus atunci când i-a spus femeii samaritene că El avea „apa vie”?
- Cântați „Vino la apa de viață” (nr. 39 din *Flori de Lăcrămioare*) sau „Vesel saltă clocotește” (nr. 351 din *Imnuri creștine*)

Ambasadorul României în S.U.A. a vizitat sediul Conferinței Generale

Marti, 12 noiembrie, Excelența Sa Sorin Dumitru Ducaru, ambasadorul României în Statele Unite, a vizitat sediul Conferinței Generale, însoțit de d-na Stela Arhire, consiliera ambasadei, și am avut onorarea să le spun bun venit la sosire. Din partea Conferinței Generale au participat fr. Leo Ranzolin, vicepreședinte, fr. John Graz și întregul personal al departamentului (fr. Jonathan Gallagher, fr. James Standish și sora Viola Hughes), fr. Lincoln Steed, redactorul revistei „Liberty”, fr. Clarence Hodges (director PARL pentru Diviziunea Nord-Americană), fr. Ray Dabrowsky, sora Ardis Stenbakken, fr. Richard Stenbakken și fr. Mitchell Tyner, de la biroul de avocați. Așa cum remarcăți, mulți dintre ei au vizitat România, unii chiar în ultimele luni, ceea ce l-a impresionat pe dl ambasador.

Dl Ducaru este foarte tânăr (38 de ani) și dinamic și a fost interesat de poziția și activitatea bisericii în domeniul educației, al sănătății și al dezvoltării sociale. Dl ambasador a fost intervievat de ATN, după care a urmat o recepție deosebită (dulciurile au fost pregătite personal de sora Medina Graz, soția fr. John Graz). Oaspeții au primit câteva suveniruri din partea Conferinței Generale și cărți în limba română din partea uniunii noastre.

Conferința Generală apreciază pozitiv consecvența cu care biserica din România dezvoltă relații cu societatea și promovează o imagine corectă a bisericii. (Adrian Bocăneanu)

Premiu special pentru emisiunile realizate de Hope Media

La Hotelul Marriot din București, în seara zilei de 14 noiembrie 2002, Prais Corporate Communication a oferit premiile în domeniul media pentru anul 2002. Mihai Gâdea a primit Premiul de excelență pentru jurnalism în slujba comunității, pentru emisiunile „În centrul atenției” și „Viața la superlativ”, difuzate pe postul de televiziune Realitatea.

„Cred cu tărie că aceste premii sunt o recunoaștere a valorilor, principiilor și filozofiei pe care noi, Biserica Adventistă, ar trebui să le promovăm întotdeauna. Este greu să explici succesul nostru fără ajutorul lui Dumnezeu. Am câștigat un premiu fără a avea o experiență în acest domeniu”, a declarat Mihai Gâdea.

Au fost desemnate 40 de emisiuni din presa vizuală și audio; printre câștigători s-au mai numărat Antena 1, TVR, Radio România Actualități, Radio România Tineret, Evenimentul zilei, Adevărul și Revista Unica.

(Info AZS/ Ana Brad / AARC)

NET 2003 a început numărătoarea inversă!

A intrat în faza finală pregătirea pentru campania de evanghelizare prin satelit care va avea loc în perioada 15 februarie – 8 martie 2003. Fratele Nicu Butoi va susține o serie de 16 prelegeri, sub titlul ÎMPĂCAREA. Stilul său inconfundabil, de predicare biblică, simplă, caldă și directă, va atinge zeci de mii de suflete pentru Hristos.

Faceți planuri pentru ca biserica dumneavoastră să poată beneficia din plin de acest eveniment evanghelistic.

(Info AZS/ Ion Bucuman / AARC)

Tineri în misiune – Valea Chintăului, Cluj

Un grup de 30 de tineri (companioni și studenți) din comunitatea „Speranța” din Cluj au participat duminică, 17 noiembrie, la o acțiune de colportaj voluntar și bibliotecă mobilă. Zona albă avută în atenție a fost Valea Chintăului. Cu această ocazie, tinerii au mers din casă în casă în șase localități: Chinteni, Deușu, Băbuțiu, Vechea, Fodora, Așchileul Mare. Chiar dacă mulți dintre ei au participat pentru prima dată la o astfel de acțiune, la masa de părtășie au povestit experiențe care i-au făcut să mai dorească astfel de momente.

(Info AZS/ Tomioagă Ștefan / AARC Transilvania de Nord)

Inaugurare la Școala Sanitară Postliceală Brăila

Vineri, 22 noiembrie, Școala Postliceală Teologică-Sanitară de la Brăila a trăit evenimente deosebite de bucurie: a fost inaugurată construcția noului pavilion al școlii, în prezența fr. Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, a conducerii Uniunii, reprezentată de frații Adrian Bocăneanu, Gheorghe Modoran și Ioan Tătar-Câmpian, a constructorului fr. Ionel Turturică și a echipei sale, a oaspeților, a invitaților, a cadrelor didactice, a elevilor actuali și a absolvenților din promoțiile trecute.

Clădirea cu 5 niveluri (demisol, parter și două etaje cu șase săli de clasă, plus mansardă) a fost proiectată după toate standardele cerute de autoritățile de resort pentru unitățile de învățământ (suprafață, volum, iluminare naturală și dotări pentru fiecare clasă cu minim 25 de elevi). Construcția a necesitat un efort deosebit, iar angajamentul total al constructorului, interesul tuturor celor care au lucrat, calitatea fără reproș, „ca pentru Domnul”, au fost remarcate de toți participanții. Susținerea financiară a fost asigurată de conducerea Uniunii de conferințe, cu sprijin extern obținut prin Diviziunea Euro-Africa.

Festivitatea inaugurării a început vineri, la ora 10:00, iar în Sabat după-amiază, studenții și corul școlii au prezentat un frumos program muzical în fața unei asistențe numeroase, pentru care sala de cult, situată la mansardă, s-a dovedit neîncăpătoare.

Pentru anul școlar viitor, invităm și așteptăm înscrierea tinerilor care doresc să devină asistenți medicali. Toți cei interesați ne pot contacta la următoarea adresă: Școala Postliceală Teologică-Sanitară

A.Z.S. „Dr. Luca”, b-dul Independenței 206, Brăila, 6100; tel. / fax 0239 / 616940; mobil 0721 / 138863; e-mail: drene@easynet.ro.

Mulțumim și dăm slavă lui Dumnezeu pentru felul în care ne-a condus până acum, mulțumim tuturor celor care au pus umărul alături de noi și avem încrederea că El va conduce și mai departe lucrarea începută aici, a cărei valoare nu stă în zidurile înalte, ci în sufletele salvate.

(Info AZS/ Ene Paulini / AARC Muntenia)

Acțiuni specifice antifumat Bacău

În ziua de 21 noiembrie, cu ocazia „Zilei Naționale fără tutun”, Biserica Adventistă din Bacău-centru, în colaborare cu Direcția de Sănătate Publică, a organizat în parcul central al orașului acțiuni specifice antifumat. Au fost prezenți la această acțiune un număr de 60 de tineri, care, împărțiți în două echipe, au lucrat într-un spirit de unitate și colaborare deosebit. O primă echipă a fost formată din 30 de exploratori și companioni de la Casa de Copii Tisa Silvestri, din comunitatea Bacău-centru și cea din Șerbănești. Cea de-a doua echipă a fost una specială, aceasta fiind alcătuită din 30 de elevi ai unei clase de la Liceul Pedagogic din Bacău, ce au participat cu multă bucurie și entuziasm la această acțiune sub îndrumarea sorei Doina Cașcaval, diriginta acestora. Rolele au constituit pentru mulți dintre ei un excelent și rapid mijloc de deplasare printre oamenii din parc.

S-au împărțit fluturași și materiale antifumat s-au schimbat bomboane pe țigări, s-au făcut poze, au fost oferite flori și alte premii, mașina de fumat fiind, de asemenea, prezentă și funcționând din plin. Cei 30 de elevi de la liceul pedagogic, prezenți la acțiune, au vândut și au oferit și gratuit reviste „Viață + sănătate” atât în parc, unde s-a desfășurat acțiunea, cât și în centrul orașului, unde ei au început „colectarea” de țigări în vederea distrugerii. În interiorul cortului, a fost prezentată publicului o explozie cu desene și caricaturi antifumat, realizate de elevii Liceului Pedagogic. De

asemenea, au fost premiate și expuse și desenele realizate ad-hoc de trecători. Nenumărate persoane au renunțat la țigări în această zi, sub privirile încântate ale copiilor, hotărâte totodată să renunțe la fumat pe viitor.

(Gherge Laurențiu / AARC Bacău)

Simpozion antidrog Târgoviște

Joi, 7 noiembrie, ora 17:00, în sala de protocol a Hotelului Dâmbovița din Târgoviște, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în colaborare cu Biserica Ortodoxă, a organizat un simpozion cu tematica „Prevenirea și combaterea consumului de droguri”. Scopul acestei întâlniri a fost cunoașterea celor ce vor să se angajeze la susținerea programului antidrog în instituțiile de învățământ, precum și colaborarea cu aceștia. La acest program au participat reprezentanți ai Consiliului Județean, Poliției, Direcției de Sănătate Publică, Crucii Roșii, Facultății de Teologie Ortodoxă, Seminarului Teologic Ortodox, Colegiului „Ienăchiță Văcărescu” și ai Inspectoratului Școlar Dâmbovița. Din partea Bisericii Adventiste au fost prezenți pastorii din Târgoviște, iar moderator a fost secretarul Conferinței Muntenia, pastorul Lucian Cristescu. Tot la acest simpozion s-a oferit fiecărui participant dosarul de presă al Departamentului Comunicații, cu cele 11 declarații oficiale ale Bisericii Adventiste în legătură cu această temă.

Participanții au prezentat punctul de vedere al instituției pe care o reprezentau, considerând benefică această întâlnire. Un reprezentant al Consiliului Județean a declarat: „Apreciez inițiativa Bisericii Adventiste de a se angaja în astfel de proiecte”. La final, au avut loc dezbateri, după care s-a hotărât întocmirea unei echipe de lucru, care să centralizeze toate materialele prezentate, pentru a fi folosite în instituțiile de învățământ.

La simpozion, au participat și reporteri de la patru ziare dâmbovițene, care și-au exprimat dorința să fie anunțați ori de câte ori Biserica Adventistă va iniția astfel de proiecte.

(Info AZS/ Cornel Popa / AARC Muntenia)

la odihnă

Anna Oprișan (1915-2002) s-a născut la Tușnad Harghita, a supraviețuit unui accident pe când era foarte mică și a trecut liniștită prin alte încercări ale vieții. A cunoscut adevărul printr-o soră a dănei, care se mutase în București. N-a fost ajutată de familie să urmeze seminarul, dar, printr-o deosebită experiență spirituală, s-a căsătorit cu pastorul Anghel Oprișan și și-a dezvoltat continuu o bună ținută spirituală. S-a remarcat printr-o lucrare de slujire, îndeplinită cu noblețea care o caracteriza. A trecut la odihnă în speranța învierii celor drepi și a revederii cu cei dragi.

Stela Gheorghită, din Tâlmăciu – Sibiu, s-a născut pe data de 7 mai 1939 și a decedat în urma unui tragic accident de circulație pe data de 5 octombrie 2002. Înainte de căsătorie, a lucrat ca secretară la Conferința Sibiu, apoi și-a urmat soțul, dr. Valeriu Gheorghită, ajutându-l în nobile misiune de vestire a Evangheliei sănătății fizice și spirituale. Viața armonioasă a familiei, spiritul de sacrificiu, amabilitatea și dragostea creștină au constituit puternice argumente, pentru ca oamenii să privească spre Cel care era Domnul vieții ei, astfel că avem bucuria să vedem pe teritoriul slujit, uneori cu lacrimi, trei comunități adventiste.

Familia rămâne cu mângâierea că, Părintele ceresc, chiar dacă îngăduie să sorbim câte un pahar de băutură amară, ni-l oferă cu mâna Sa, potrivit cu înțelepciunea și dragostea Sa.

Timpul comitetelor

Ultima parte a fiecărui an înseamnă pentru mine participarea la o suită de ședințe de comitet executiv, începând de la Conferința Generală, în octombrie, până la conferințe, la începutul lui decembrie. Aceasta este perioada pregătirii planurilor de activitate și a bugetelor pentru anul următor. Chiar în acest număr, puteți citi scurte rapoarte primite de la comitetele Conferinței Generale, ale Diviziunii și ale Uniunii.

Cum acestea însumează între 16 și 18 zile, fără a socoti timpul necesar pregătirilor (cel puțin tot atât) și al călătoriilor, este normal să doresc să am asigurarea că timpul este bine folosit și că biserica are un câștig pe măsură. Mergând la Biblie, ca să caut înțelepciune de sus, nu am reușit să descopăr nici un caz de „lucru în comitet” în cursul vieții Domnului Hristos. Dar, imediat după înălțarea Sa la cer, apostolii încep să aibă ședințe de comitet. În Faptele Apostolilor, avem cinci exemple mai bine cunoscute: completarea numărului celor 12 (cap.1); desemnarea celor șapte diaconi (cap.6); dezbaterea privitoare la semnificația lucrării lui Pavel pentru Corneliu și familia lui (cap.11); selectarea lui Barnaba și a lui Pavel pentru punerea mâinilor (cap.13) și așa-numitul Conciliu de la Ierusalim.

Hotărârea deosebit de importantă, luată la această ultimă întâlnire, a deschis larg poarta spre Evanghelie a celor din afara lui Israel. Ea reflectă o dezvoltare treptată a teologiei și a experienței de lucru.

De la interese interne la misiune

Primele ședințe ale comitetului apostolilor au dezbătut chestiuni de interes intern: completarea cercului

apostolilor după dispariția lui Iuda și rezolvarea unor tensiuni interne, prin desemnarea celor șapte diaconi. Evenimentul convertirii lui Corneliu aduce o preocupare nouă pe agendă, dar cred că toți se așteptau și sperau că acest caz va rămâne o excepție. Consacrarea pentru slujire a lui Barnaba și a lui Pavel indică deja o dezvoltare viguroasă a înțelegerii responsabilității misionare: „După ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât în Seleucia” (cap. 13,4,5). În sfârșit, sosisse momentul decisiv pentru deschiderea Evangheliei către lume. Hotărârea Conciliului de la Ierusalim a confirmat deplasarea accentului de la interese interne la misiune.

Înțelegerea caracterului lui Dumnezeu

Chiar dacă, de obicei, deciziile comitetelor nu sunt precedate de o notă de fundamentare teologică, fiecare decizie exprimă o teologie, adică o înțelegere despre Dumnezeu, caracterul și misiunea Sa. Treptat, în biserica primară, a avut loc o clarificare a concepției despre Dumnezeu de la Protectorul lui Israel la Dumnezeul care „nu este părtinitor” (10,34). La ceva timp după înviere, ucenicii pot încă să-I pună lui Isus o întrebare care arată cât de legați erau de statutul de exclusivitate al lui Israel: „Doamne, în vremea aceasta, ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (1,6). Dar mai târziu, Petru declară: „Dumnezeu Și-a aruncat privirile spre Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele” (15,14). De la o religie, în care Dumnezeu pare preocupat mai mult de

ritualuri și de puritatea ceremonială, apostolii ajung să înțeleagă lucrarea divină asupra inimii: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă... întrucât le-a curățit inimile prin credință” (15,8,9).

Relații

În fiecare dintre ocaziile menționate, subiectele discutate de apostoli aveau un potențial de conflict intern. Limbajul folosit în capitolul 15 lasă să se înțeleagă acest lucru: „Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite” (vers. 2). Hotărârea a fost luată „după ce s-a făcut multă vorbă” (vers. 7). Este clar că unii aveau deja păreri formate. Alții s-ar fi putut simți personal atinși de unele decizii. Dar relațiile care s-au dezvoltat în grupa apostolilor au fost dominate de misiune, nu de simțăminte personale și scopuri nemărturisite.

Pe drept au putut să spună: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...” (vers. 28). Chiar dacă acceptarea hotărârii epocale a Conciliului de la Ierusalim nu a fost totală și imediată, în cele din urmă, temeinicia ei a fost recunoscută. „După ce au citit-o, frații s-au bucurat de îmbărbătarea pe care le-o aducea” (vers. 31).

Aceleași principii și aceleași atitudini sunt și astăzi necesare în activitatea comitetelor. Ele nu garantează o armonie ireproșabilă (în secvența următoare, Pavel și Barnaba se despart datorită neînțelegerii privitoare la Ioan Marcu), dar asigură împlinirea corectă a misiunii pentru care existăm ca biserici locale sau ca organizații.

Casa de Editură
Viață și Sănătate

vă oferă

Pentru a procura
aceste cărți,
contactați
responsabilul cu
literatura din
comunitate.
Pentru comenzi,
sunăți la telefonul
021. 3230020
sau accesați site-ul
www.viatasisanatate.ro/adventist

80.000 LEI

Solii pentru tineret

Ellen White

Care este planul lui Dumnezeu pentru mine ca tânăr sau tânără? Cum pot câștiga biruința în multe aspecte din viața mea? Ce serviciu aș putea să-mi aleg? Ce îmbrăcăminte să port și cum să mă recreez? Sunt doar câteva dintre întrebările tinerilor. Cartea *Solii pentru tineret* răspunde pe larg acestor întrebări și multor altele. Citește-o și sunt convins că viața ta va fi mult îmbogățită.

Minte, caracter, personalitate

Ellen White

Cea mai bogată compilație, cu privire la lupta care se dă continuu pentru mintea ta, îți stă astăzi la îndemână. O închinare curată și adevărată este posibilă doar din partea acelora care au o *minte*, un *caracter* și o *personalitate*, modelate după planul ceresc.

În cele 89 de capitole, conținând 983 de pagini, poți întâlni sfaturi practice, avertizări și făgăduințe asupra unui subiect atât de delicat și important – **Minte, caracter, personalitate**. Este o carte pentru tine, ca adventist de ziua a șaptea, și pentru prietenii tăi. Citește-o!

130.000 LEI

90.000 LEI

90.000 LEI

Temperanță Experiențe și viziuni

Ellen White

Luând scrierile lui Ellen G. White ca un ajutor pentru o înțelegere deplină a Bibliei și a profeției în general, devine evident faptul că anii care vor urma vor fi mai bogați în controverse și ură decât oricare altă perioadă a istoriei. Ele (scrierile) nu numai că preced evenimentele, ci arată calea de scăpare din tragedia finală pe care omenirea și-o pregătește. Editura „Viață și Sănătate” vă oferă acum, într-o condiție grafică superioară, o serie din scrierile atât de valoroase ale lui Ellen G. White.

80.000 LEI

Secretele părintelui deplin

Nancy I. Van Pelt

Esti părinte? Atunci cartea **Secretele părintelui deplin** este pentru tine! În ea vei găsi reflecții asupra respectului de sine al copilului, sfaturi cu privire la caracterul în formare și păstrarea copilului pentru Hristos (fiecare părinte dorește acest lucru) și mai ales cum poți menține familia fericită și sănătoasă. **Această carte o poți obține, deocamdată, doar prin colportorii din zona ta. Ei au exclusivitate în răspândirea acestui titlu.**